Мал. А. ВАСИЛЕНКА

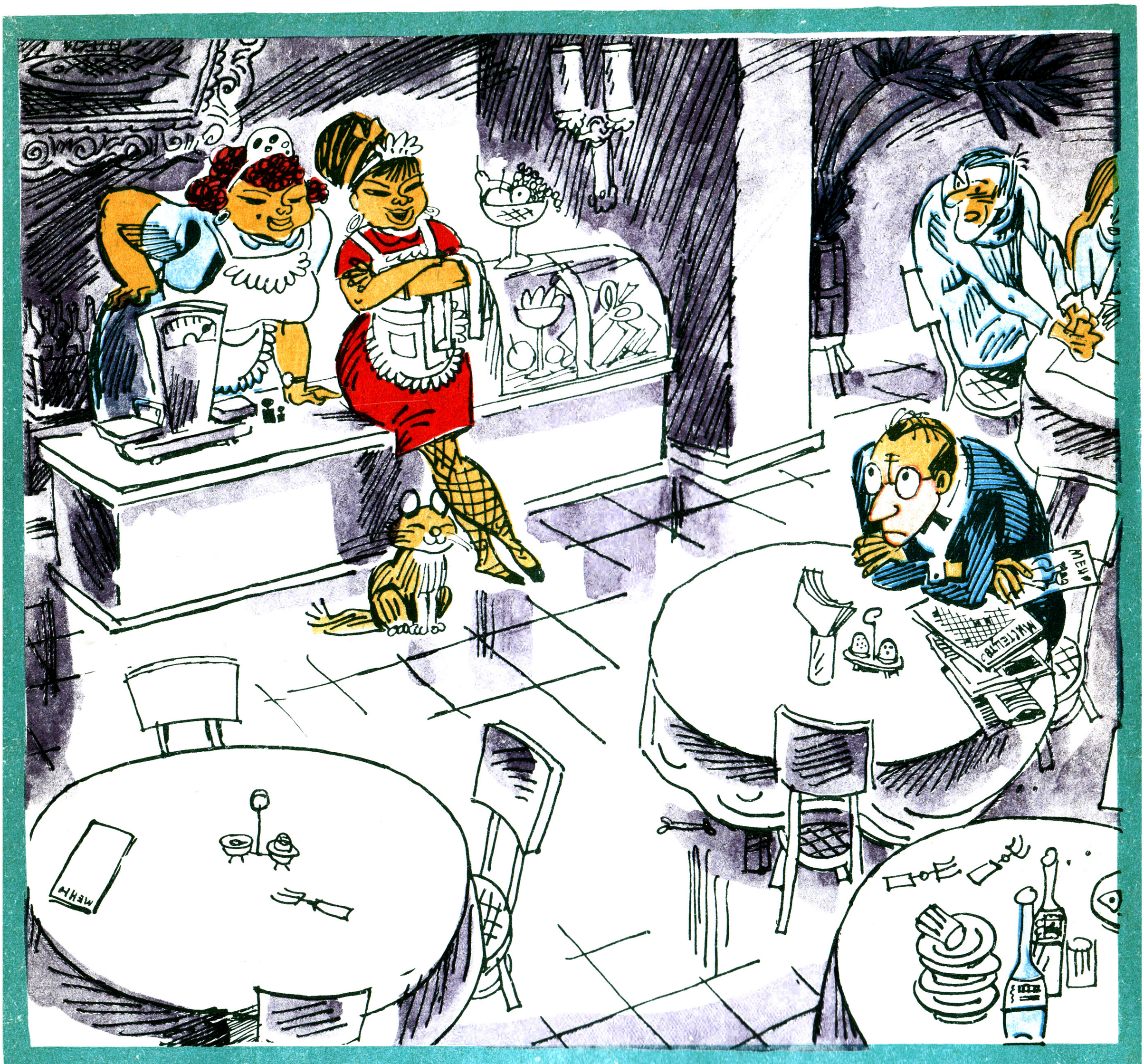

— Приємно мати діло з культурною людиною — більше години сидить і хоч би слово вимовив!

ПЕРЕЦЬ

№ 2 (804). Рік видання 43-й

Ціна номера 12 коп.

КИЇВ. СІЧЕНЬ 1969

ЯК НАРОДЖУЮТЬСЯ ПРОБЛЕМИ

ДЕСЬ КОЛИСЬ НАРОДИЛАСЯ проблема виїденого яйця. Хтось перший зробив з пшику питання нумер один. Хтось другий довів першому, що його «нумер один» — це пшик. Відтоді мислячі представники людства розкололися на два табори. Одні з мухи роблять слона. Інші — з слона роблять муху. Одні винаходять різні проблеми. Інші доводять їм, що їхні проблеми — це не проблеми. Не будемо визначати, котра половина ближча до істини. Чиї проблеми «слони», а чиї «мухи». Поговоримо про те, як народжуються самі проблеми.

До редакції надійшов лист. З Полтавщини: «Перче! У нас велика проблема купити звичайний кухонний ніж, або ж макогін. Допоможи».

Дивак. Перед людством проблема польоту на місяць, а перед полтавчанами — проблема макогона.

— Не лише перед полтавчанами, — сказали в Укоопспілці. — Це зараз проблема для всієї республіки. І не тільки ножа і макогона.

Виявляється, торгівлю мучить ще й проблема дерев'яної ложки і кухонної дошки, проблема сита, звичайного віконного завіса, напильника, мишоловки та іншого такого дріб'язку. Дивуєшся. Як могло наплодитися стільки проблем?

Кажуть, що дуже просто. Людей багато, а товарів широкого вжитку мало. Промисловість не виробляє, або мало виробляє, торгівля не має, то й споживач страждає. Досі українські кооператори вмудрялися «імпортувати» макогони, ножі і дерев'яні ложки з Росії. Та сказали російські майстри українським кооператорам:

— Годі, брате! Треба своє мати. Місцева промисловість у вас — дай боже кожному!..

А вона і дай, боже, і не дай, боже. Пригніздився у нашій місцевій промисловості такий собі «середнячок». Дивишся з одного боку на нього — ніби й працює. Дивишся з іншого — не працює. Несе так свій службовий хрест, щоб, борони господи, піт на чолі не виступив. Мовляв, куди спішити? Ордена не дадуть, а заробітну платню сам візьму.

Хорольський промкомбінат на Полтавщині робить сита. Існує комбінат, як мовив його директор, «на підножному корму». Бігають, шукають, просять, благають. Сировину, звісно. Дайте, мовляв, нам ще п'ять тонн капронової жилки. Ми вам удвічі більше сит зробимо. Та начальник Полтавського облмісцевпрому А. С. Черченко слухає і вусом не рухає. А до Міністерства місцевої промисловості УРСР хтозна чи й чутки доходять.

Костянтинівський завод ножових виробів на Донеччині систематично не додає торгівлі ножів. «І в цьому році недодамо, бо плану не виконаємо»,— каже спокійно директор заводу Л. І. Лоєвський. А чого директорові хвилюватися. І в міністерстві «середнячки» знайдуться. На реконструкцію заводу все звалять.

Реконструює завод також «середнячок». Трест «Костянтинівпромбуд», яким керує О. О. Шкромада. Два роки вже трест споруджує цех. І ще зо три буде споруджувати. А в плані написано, що у 1969 році цех вже ножі випускатиме.

Отак випускають хлопці мильні бульбашки. Отак і вносять свою скромну лепту в народження макогонно-ножових проблем.

Тепер про лепту іншу. Про координацію.

Є у нас Держплан. Він усьому голова. Кого треба зупиняє, кого треба підганяє. Йому б заявки від торгівлі зібрати, виробництво предметів широкого вжитку скоординувати. Мовляв, ти, Семене, точи макогони, ти, Антоне, клепай ножі, а ти, Іване, стругай ложки. Бо заявка торговельної організації — то голос споживача. А він каже: «Сьогодні я хочу купити шило, а не мило. А завтра буде потреба навпаки. Бо милом я не проколю дірку. А шилом не виперу сорочки...»

Чи не пора б уже з тими «проблемами» кінчати. Як запевняють синоптики, опади з неба макогонів, ножів, ополоників та іншого дріб'язку в найближчі роки не передбачаються. Значить, треба їх на землі робити. Главків «Укрголовмакогін», «Укрголовсито», чи «Укрголовмишоловка», може, створювати й не слід. Але без підприємств чи цехів виробництва предметів широкого вжитку таки не обійтися.

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

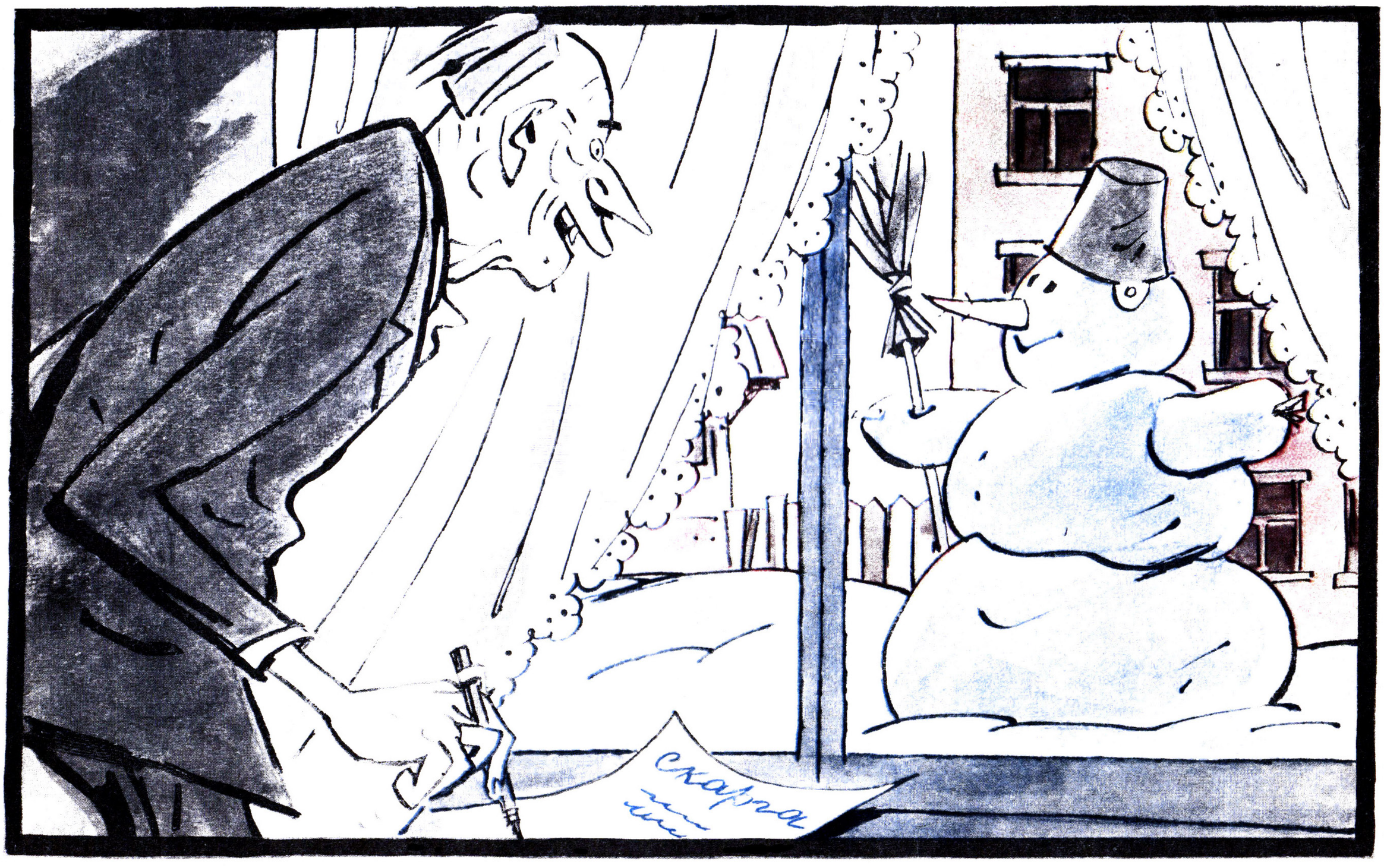

— Гм... А на цю сусідку я ще, здається, не писав?!.

Телеграфне агентство Перця

ПІДЗЕМНІ ПОШТОВХИ

Підземні поштовхи неабиякої сили зареєстровано в селі П'ятка Чуднівського району Житомирської області. Знавці запевняють, що то на поверхню землі намагається пробитися вода, яку т. Нікулін — начальник Житомирського обласного управління капітального будівництва — запроектував дати новозбудованій сільській школі ще в 1967 році.

Оскільки 1967-й і навіть 1968-й роки вже минули, а запроектованого артезіанського водопостачання ніхто ще і не починав робити, вчителі й учні школи хочуть знати: чи часом не тому цю справу доручено тим, хто за холодну воду не береться?

ГАЗОВАНІ МІНИ

У нас в республіці проведено кілька цілеспрямованих вибухів. Мета їх: випробування газованої води, як нового вибухового матеріалу. Під тиском 5—6 атмосфер у 4-літрові металеві сифони заганялася вода, яка тут же, на зарядному пункті, розривала метал, мов цигарковий папір. Окремі, більш тривкі сифони, вибухали немов міни уповільненої дії у споживачів дома.

Випробування проводились під керівництвом директора Кремгесівського міськпромкомбінату (Кіровоградщина) М. Д. Турчанінова, який виробляє такі сифони. Випробування показали, що вибухова сила газованої води дуже обмежена. Вода розриває лише кремгесівські сифони.

ДІЛО — НА НОГИ!

с. МИКУЛИЧИН Івано-Франківської області. Зворушливу турботу про учнів Микуличинської школи, що мешкають у віддалених хуторах (Полумистий, Погари, Копчин), виявив директор Ділятинського лісокомбінату І. І. Гавриш. Довгий час цих дітей до школи підвозив комбінатівський мотовоз, а директор комбінату вислуховував щирі подяки учнів, учителів та батьків. Недавно т. Гавриш відчув, що ця понадпланова морока його починає обтяжувати, і запропонував учням ходити пішечки: так, мовляв, буде краще для їхнього ж здоров'я.

З того часу діти по дорозі до школи щоденно відмірюють по 12—16 кілометрів і на всі лади згадують добросердого директора комбінату, що так піклується про їх здоров'я.

Дядькові Гавришу, кажуть, дуже приємно слухати таку хвалу: як не є, а поставив діло на ноги!

СПРОСТУВАННЯ ТАП

З вірогідних джерел стало відомо, що окремі громадяни міста Дніпропетровська поширюють чутки явно наклепницького характеру. Вони, зокрема, запевняють, що неодноразово зверталися до міськвиконкому і виконкому Жовтневої райради міста Дніпропетровська з проханням закрити міське звалище, яке отруює повітря в новому житловому районі по проспекту Гагаріна, але звідти — ні слуху, ні духу.

ТАП уповноважений заявити, що ці твердження вигадані від початку до кінця. Є документальні докази того, що слух був: Дніпропетровський міськвиконком і виконком Жовтневої райради на своїх засіданнях вже кілька разів слухали питання про необхідність перенести звалище в інше місце. Що ж до духу, то його в наявності навіть більше, ніж треба: від того духу мешканці проспекту Гагаріна ще і нині тікають світ за очі, бо звалище сміття, як було, так і зосталося в тому ж близькому сусідстві з новим житловим масивом.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Підходьте ж, підходьте, я вам корму приніс...

Вовк та Ягня

Хоч дивною здається штука ця,
Щоб брьохалася у воді Вівця,
Але в житті чого лиш не буває!

Тим паче, що там розуму питати
У нерозумного Ягняти:
Ягня дурне, це кожен знає.

Отож якось улітку, серед дня
Пустуючи, дурне Ягня
Налізло на пригоду —
Шубовснуло у воду.

Аж дивиться — ой, рідна мамо! —
Вовчисько суне. Й до Ягняти
прямо:
«Е-е, Глібова, видать, ти й не
читало —

Знов каламутиш воду у ріці.
Та знаєш, що за капості оці
Тебе й живцем ізжерти мало.
Не йде наука цій дурній скотині.

Ану з води
Вилазь сюди,
Бо я, до речі, ще й не снідав нині...»
Гай, гай! Од Вовка годі ждать добра...
Ягня вилазить. Але, милий боже! —
Таке, що і на себе геть не схоже:
Брудне-брудне, задрипане, страшне,
Та ще й кат знає, чим од нього тхне...
Вовк аж затрясся: «Що то за мара?!

Це ж не Ягня,
Це, видно, Чортеня!
Кінець! Моєї смертоньки пора!»
Крутнувсь на місці і — в чортополох...
І там — од переляку здох.

Годилося б тут вивести мораль,
Та я лиш уточню одну деталь:
Ягня оте шубовснуло у воду,
У річку, що текла мимо заводу.

Костянтин СЕРГІЄНКО.

м. Одеса

Не Оббивайте Порогів

Десь з півстоліття тому наші далекоглядні попередники угледіли в ендокринології перспективну науку. Створили у Харкові науково-дослідний інститут ендокринології. Поруч з інститутом — експериментальний завод. Інститут і завод під одним дахом існували, препарати створювали, людям допомагали. Та помізкували у главках і вирішили інститут від заводу відділити. Усе підрахували, усе врахували. Не врахували тільки одного,—що в інституті науково-дослідному, в закладі медичному, крім професорів та співробітників різних рангів, повинні бути і прибиральниці. А їх нема. І кажуть, що не буде. Бо штатним розписом не передбачено. Тому й Міністерство охорони здоров'я УРСР впровадило для колективу інституту систему Наукової організації праці (НОП — «Не оббивайте порогів»). А порогів багатенько. Є що оббивати і мити є що. Дивно, що за цими порогами науковці інституту встигають створювати препарати і писати наукові праці. Правда, швабра так увійшла в творчий процес професорів та кандидатів, що вони орудують нею не гірше, ніж пером.

Кажуть, що зараз в міністерстві підраховують, у яку копійку влітає державі оте «НОП».

м. Харків. **А. КОЛОС.**

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

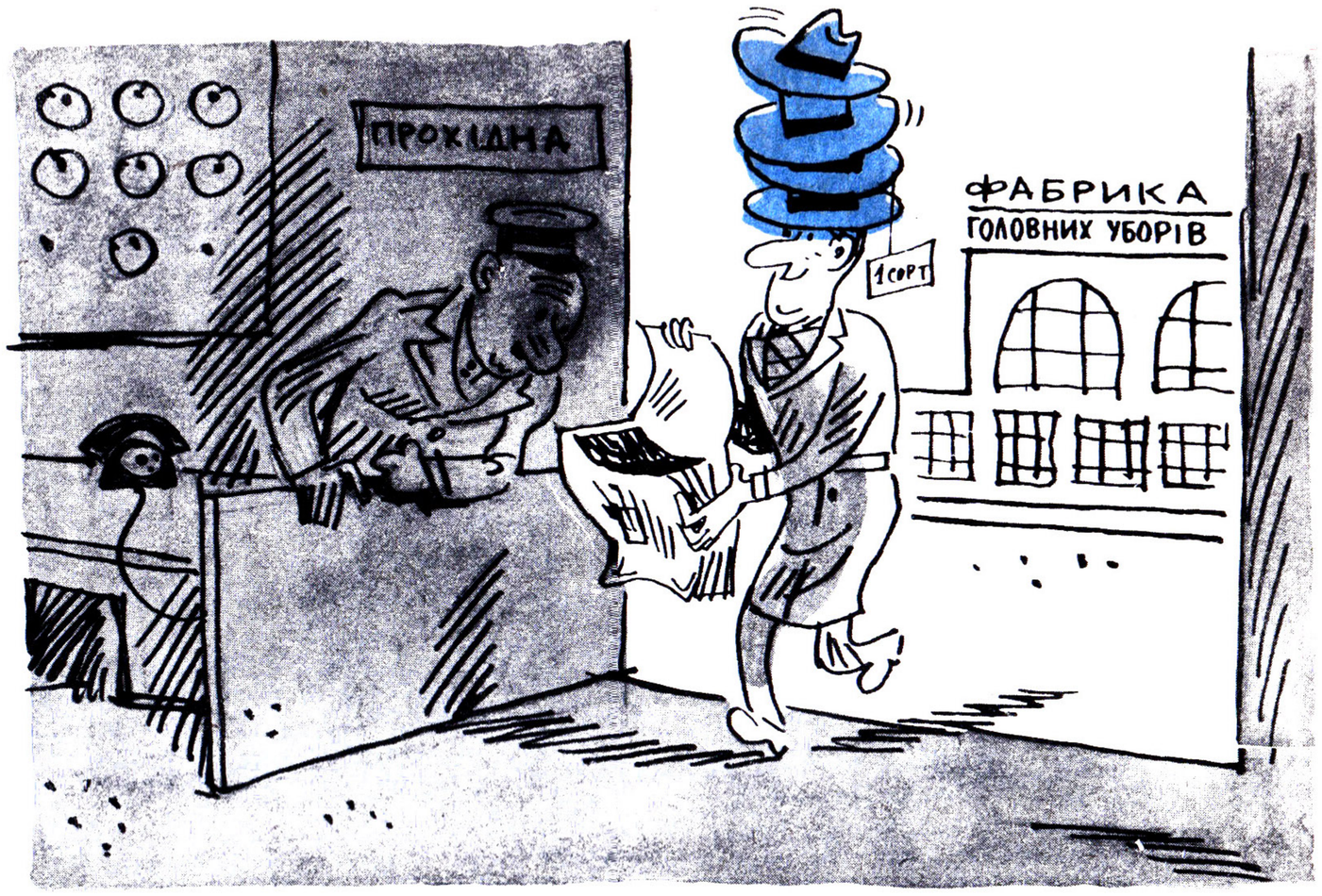

Без слів.

РІЗЬБА НА КАМЕНІ

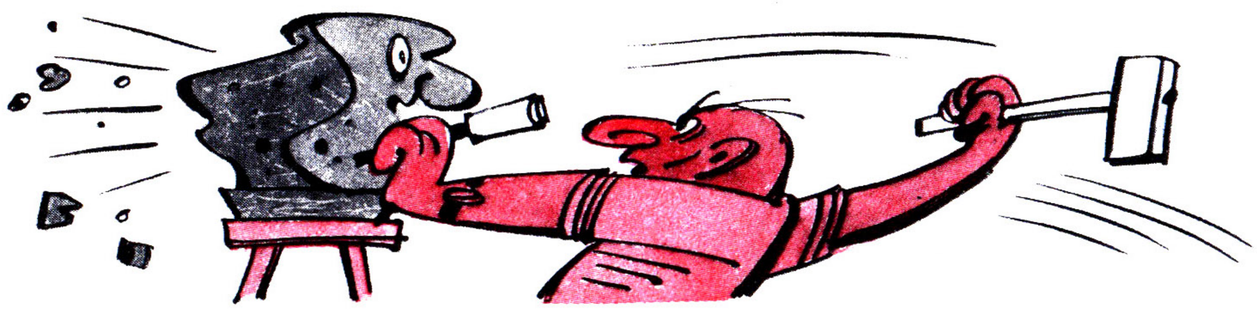

Ніколи не думав, що так легко можна стати генієм. І гадки навіть не мав, що кожен, кому тільки заманеться, може стати автором художнього шедевру. А оце прочитав книжечку — і прозрів. У цій книжці, між іншим, наводяться слова одного з найвидатніших митців нашої планети, котрий на запитання, як він створює свої геніальні скульптури, відповів:

— А це — дуже просто: беру каменюку і відсікаю від неї все зайве.

Осяяний таким відкриттям, я не став гаяти золотого часу, придбав брилу першосортного граніту і тут же приступив до діла. Без зайвої скромності скажу, що діло у мене зразу ж закипіло, і десь так тижнів за три я вже міг себе вважати автором цілком завершеної скульптурної композиції, яку я умовно назвав «Купа щебеню».

Природно, що, ставши автором такої монументальної праці, я зажадав, щоб її прорецензував хтось із спеціалістів.

— Ви знаєте, — сказав мені Іван Тодосович Коваль, директор Одеського художньо-виробничого комбінату, — з того, що ви натворили, може вийти цінна річ. Тисяч отак, я думаю, на вісім—десять. Тільки, знаєте, вам, як людині творчій, не можна зупинятися на досягнутому. Добавте до свого щебеню ще і цементу та піску — і ліпіть, ліпіть, ліпіть. Я певен, щось у вас виліпиться. Одним словом, дерзайте!

— Даруйте, — скромно перебив я його. — Але ж у мене нема практичного досвіду...

— Пусте. Досвідом з вами охоче поділиться А. Рапп. Скульптор є у нас такий. Ділитися він любить.

— А де його можна бачити?

Мені роз'яснили:

— Анатолій Емільович Рапп живе і працює в Одесі. А натхнення для своєї творчої праці він черпає на селі.

Мене навіть зорієнтували, де і в якому селі я маю найбільше шансів зустріти Раппа.

— Був у вас працівник одеського художнього комбінату? — поцікавився я у колгоспі ім. XX з'їзду КПРС.

— Був.

— Черпав?

— Ще й як! Вичерпнув з колгоспної каси 3800 карбованців.

Щоб я часом не подумав, що приїжджий товариш колгоспну касу обікрав, мені розтлумачили:

— За роботу, звичайно, одержав. «Навіщо, — сказав, — вам отой комбінат, оті вередливі художні ради і причіпливі бухгалтери?! Можна ж і без них обійтися. Вдаримо по руках — і я вам такий монумент устругну, що тільки ахнете!».

Минуло два місяці, і ми переконалися, що чоловік слова додержав. Ось він — пам'ятник «Солдат з вінком». Зразу і не повіриш, що це зробив драпірувальник.

— Який драпірувальник?!

— Звичайний. Данило Васильович Цуркан, кадровий працівник Одеського художньо-виробничого комбінату.

Виходить, не на того я наскочив, кого шукав. Однак не дуже з цього приводу сумував. «Коли драпірувальники, — подумав я, — скульптури ліплять і такі гроші за них гребуть, то і я не буду пасувати». І на пошуки того, хто мав зі мною поділитися досвідом, майнув до колгоспу «Маяк» Балтського району.

— Були, — ствердно відповіли на моє запитання члени правління колгоспу. — І черпонули. Не так, щоб дуже багато, але...

— А чому ви про Анатолія Емільовича говорите в множині? — не стримав я посмішки.

— Якого Анатолія Емільовича? У нас ніякого Анатолія Емільовича і близько не було. Пам'ятник загиблим воїнам у нас спорудили одеські художники Тумарін, Петров і Мелахін.

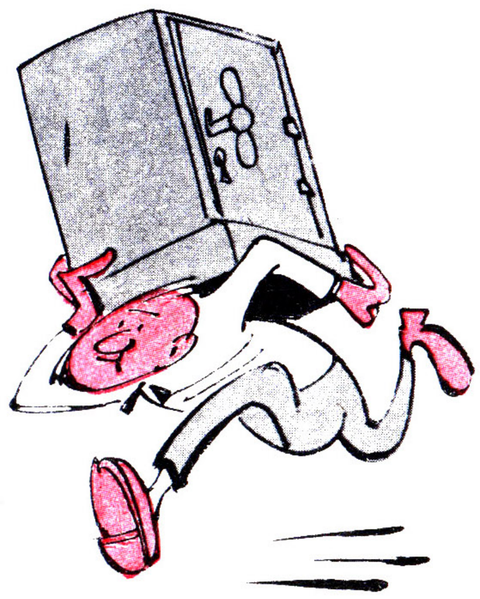

Пам'ятник височить на видному місці. На ньому, правда, не написано, скільки за нього заплатив колгосп. Однак, і без цього всі знають, що заплатив лише 3500 карбованців. За такий самий монументальний витвір з піску, щебеню і цементу сусідній колгосп «Зоря» цим же трьом умільцям відвалив усі чотири тисячі.

— А чому, пробачте, ви зв'язалися з цими здирниками? — мав я необережність спитати у керівників артілі. — Адже в державній художній майстерні з вас за ту ж саму роботу взяли б напевно дешевше?

— Втричі дешевше.

— Так чому ж все-таки ви не туди подалися, а вдалися до послуг приватних ділків?

Керівники колгоспу порадили звернутися у цій справі до голови колгоспу «Правда». Він, сказали вони, спробував мати діло з комбінатом і може розповісти, що з цього вийшло.

— Нічого не вийшло, — признався голова. — Сам директор комбінату т. Коваль поклявся: нема у нього ні спеціалістів, ні матеріалу для такого меморіального монумента, що ото ви бачите.

— Але хтось його спорудив, коли вже він стоїть.

— Звичайно. За 6300 карбованців приватним способом зробив працівник того ж таки комбінату Анатолій Емільович Рапп.

Ну, — з полегшенням зітхнув я, — нарешті, здається, наскочив на того, кого шукав.

— А де б я міг побачити Анатолія Емільовича?

— Де? Десь він там, мабуть, де і його колега Ющенко. Вони, кажуть, пари держаться.

Колоритна фігура Віктора Петровича Ющенка відтіснила на задній план геть усіх мандрівних майстрів різця і штихеля, про яких я стільки начувся, — навіть А. Е. Раппа.

Віктор Петрович теж працює на Одеському художньо-виробничому комбінаті. Правда, зарплата у нього дещо замала для людини його фаху: за два останніх роки одержав 52 карбованці 32 копійки. Якщо розкинути на місяці й дні, то навіть гривеника йому, бідоласі, на день не перепаде.

— Це ж так можна і ноги з голоду простягнути! — жахнувся я.

— Та ні, — заспокоїли мене друзі скульптора. — Своєю роботою в комбінаті Віктор Петрович задоволений. І зарплата цілком його влаштовує.

Зарплати, одержаної на комбінаті, Віктору Петровичу, якраз вистачило на оплату своїх останніх поїздок до колгоспів, розташованих у найдальших кінцях області. (Близьких він чомусь недолюблює). В одному кінці підписав контракт на майбутній кам'яний шедевр і одержав 400 карбованців авансу, в другому — 625, в третьому — 650...

Отак, бідолаха, при своїй скромній зарплаті й зводить кінці з кінцями.

— А хіба ж я один такий?! — відповідає Віктор Петрович тим, хто цікавиться його побічними доходами.

Цілком резонна відповідь. Таких, як він, по Одещині кочує не менше 70 чоловік! І всі вони числяться в штаті Одеського художньо-виробничого комбінату.

Іван Тодосович Коваль, директор цього комбінату, всіма святими божиться, що підприємство, яке він очолює, — не чиясь там приватна крамничка, а державне підприємство.

Щось не віриться.

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

м. Одеса.

Розкриті лапки

Державна водна інспекція басейну р. Десни звернулася до нас з листом.

«Просимо тебе, дорогий Перче, — пише інспекція, — відзначити тов. Моргаля В. Ф. за його «успішну» діяльність в питаннях охорони водних ресурсів, а, значить, і в охороні природи».

Хто ж він, той В. Ф. Моргаль, успішну діяльність котрого Держводінспекція бере в лапки?

Скажемо без довгих передмов, що в м. Шостці на Сумщині Володимир Федорович Моргаль не остання спиця в колесі. Він директор фанерного заводу.

А тепер розкриємо лапки.

Крім основної продукції — фанери, завод випускає ще й побіжний продукт — воду. Фанера відпускається строго за нарядами тресту «Харківдеревпром», до системи якого входить завод. А водою командує Володимир Федорович Моргаль.

Він добре знає, що водичка та не ситро і не квас, а мало не купервас. Одним словом — дуже шкідливі відходи виробництва. Але за розпорядженням директора ці відходи випускають на заводську територію і на сусідні з заводом ділянки мешканців м. Шостки.

Ще 17 серпня 1967 р. міськрада категорично зажадала від В. Ф. Моргаля припинити затоплення садиб мешканців міста. Але директор заводу не менш категорично чхнув на це рішення.

Тоді Держводінспекція з свого боку провела кілька сеансів роз'яснювальної роботи. В. Ф. Моргалю розповіли (хоч він знав це на «відмінно» й сам!), що Шостка — місто з обмеженими підземними ресурсами питної води, що використання її для виробництва треба звести до мінімуму. А Володимир Федорович слухав і налягав на максимум. Його просили, умовляли, благали запровадити зворотне водопостачання: використовувати спрацьовану воду. А він дефіцитну питну викачував.

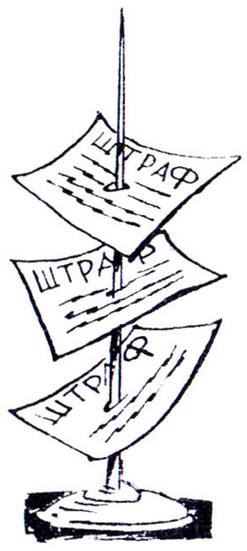

Побачивши, що сеанси умовляння та благання ні до чого путнього не ведуть, Держводінспекція у 1967—1968 рр. тричі оштрафувала В. Ф. Моргаля. А директор у відповідь тричі чхнув на інспекцію і жодної копієчки не заплатив.

Тепер інспекція просить нас відзначити діяльність В. Ф. Моргаля в «Перці».

Що ми й робимо з великим задоволенням.

Ол. ГРОМОВ.

Максим РОМАНОВ

ВАЖКИЙ ВИПАДОК

Смирнов Петрова навістив
І так і сяк йому лестив:
— Мій друже любий, дорогий!
Тебе я бачити радий!
Як батько й мати?.. Все як слід?
Дружина, дітки?.. Браво!
Ти й сам цвітеш, як маків цвіт —
Поправився на славу!
Красунь! Мужчина — будь здоров!..

— Стривай, — спинив його Петров, —
Труби відбій тирадам:
Тобі, звичайно, треба дров?
Не розсипай свою любов —
Я більше не завскладом...

Переклав з російської
Валентин ЛАГОДА.

●

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Донедавна Турійський побуткомбінат на Волині не так обслуговував населення, як виробляв «липу». До складу липоробів входили заступник директора комбінату т. Дичинський, виконроб т. Кокарев та комірник т. Грисюк. За короткий час вони спільними зусиллями сотворили пухлий том фіктивних актів на списання різних матеріалів на кілька тисяч карбованців. Директор комбінату т. Догойда, не читаючи, затверджував «липу», а головний бухгалтер т. Давнич, не дивлячись, списував.

Міністерство побутового обслуговування населення УРСР, яке розібралося в цій справі, повідомило редакцію, що виробництво «липи» на Турійському комбінаті припинено. Матеріали про липоробів передано слідчим органам. Заступника директора Дичинського та комірника Грисюка з роботи звільнено. А директорові комбінату т. Догойді за безконтрольність і ротозійство оголошено сувору догану.

ДОБРЕ СЕРЦЕ

Мал. А. СВИНЦОВА

— Самі бачите — птахоферма в такому стані, що птицю рятувати доводиться!

З олівцем по Сарнах

Сарни — не Рим. Але, як сказав нам місцевий житель, і до Сарн ведуть усі дороги. Не будемо сперечатися з ним, бо через Сарни справді чимало проходить доріг. Особливо залізничних.

Одна з них і нас привела до цього тихого містечка на Ровенщині. А втім тихим містечком Сарни не назвеш. Якщо вірити тому ж місцевому жителю, то Сарни відомі й тим, що вночі мешканці райцентру не сплять. Особливо їм не спиться тоді, коли на залізничній станції працюють диспетчери. Працюють вони переважно горлом. Одне слово, кричать у гучномовці так, що в навколишніх селах чути. Але що поробиш: робота є робота. Потрібно звикати до шуму, а не боротися з ним. Та наш знайомий з цим не погоджується. Каже, перше спокійніше було: команди подавались по телефону. Але прогрес і в Сарнах на місці не стоїть. Рухається.

Та сказати про Сарни лише це, на наш погляд, образити сарничан. І чи не першими образяться хлопці з Сарненського філіалу Ровенського обласного телевізійного ательє (завідуючий ательє С. Демко).

Знамениті Сарни і ще одним — тротуарами. Тут, розповідає наш знайомий, тротуари не кладуть, а розбирають. Скажімо, починають рити рівчаки і класти труби чи кабель, тротуар розбирається. Засипають рівчаки, а от тротуарні плити на місце покласти чомусь забувають. Правда, частенько їх так розбирають, що потім хотів би покласти, та нема чого.

Коли ми вже взялися описувати місто з такою пресимпатичною назвою, то забути місцевих красунь аж ніяк не можна. Що гарні дівчата в Сарнах, то це факт. Наш знайомий, щоправда, з такою оцінкою не погоджується. Він каже точніше: у нас дівчата найкращі. Можливо. Сперечатися і тут з ним не станемо. Але навіть у сарненських красунь є свій недолік — ніхто не ходить на каблучках-шпильках. Не тому, що мода проходить, ні. Сарненські красуні і в розпал тієї моди не ходили на них. Хотіли, та не могли. І в цьому не їхня вина, а т. Панченка — директора комбінату побутових підприємств. Саме оцей комбінат і досі не може (або не хоче) розв'язати «гострої» проблеми сарненських красунь — шпильки ремонтувати ніде.

Та жіноча половина Сарн має ще одну претензію до т. Панченка. Болить у них і ще одне: боки і серце. Боки від тих суконь, що шиють на цьому комбінаті, а серце від того, що шиють ті сукні тут на один копил. Так що коли б котрась із сарничанок хотіла себе видати за подолянку — не вдасться. По сукні пізнають.

І чим зовсім не відрізняються Сарни від наших інших райцентрів — це будівництвом. Будуються і розростаються Сарни, як гриби на Поліссі. Будується новий універмаг «Льонок», будується широкоекранний кінотеатр, будується нова автобусна станція, будується фабрика хімчистки і, безперечно, нові житлові будинки. Будуються Сарни. Але, на жаль, є об'єкти і з довжелезними бородами. Та тут вина лягає не так вже на керівників міста, як частенько на товаришів з області.

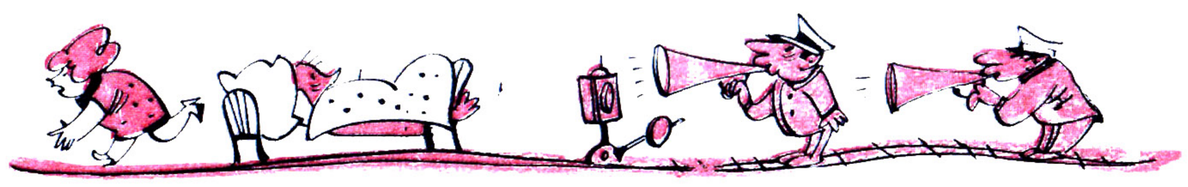

Так от, обійти стороною його хлопців — справді гріх. Бо діло вони своє таки знають. Знають і роблять. Якщо вірити отому ж знайомому, то ці хлопці на добру частину будинків райцентру поставили... золоті антени. Щоправда, коли ви на ті антени дивитеся неозброєним оком, вони здаються звичайнісінькими. Але якщо дивитися на ціну, яку інколи цим хлопцям платять телелюбителі, то антени і кабель до них у тумить виблискують позолотою.

Позолотою виблискує і меню в «Сарнах» (це вже назва не міста, а ресторану. До речі сказати, гарна назва). Так у цьому гарному ресторані все гарне і все виблискує: і стіни, і вішалки, і, безперечно, меню. Бо меню тут справді неабияке. Не меню, а брошура на найкращому глянцевому папері на 26 сторінках. Чималеньку суму, мабуть, коштує таке меню Сарненській райспоживспілці (голова правління М. Ф. Мосійчук). Гарне меню. Єдине, чого йому не вистачає — це твердої обкладинки, золотих літер, а в ресторані — тих страв, які в меню набрані голубим курсивом.

На цьому можна було б і кінчати, коли б не урни, яких на вулицях Сарн майже нема; коли б не лавочки, яких на автобусній станції майже нема, і коли б не парк, який у Сарнах нібито є і нібито його нема. А взагалі парк у Сарнах є. У міськраді вважають, що це парк нібито залізничників. Отож хай ним вони й займаються. А залізничники вважають, що він на території міськради. Отож хай ним займається міськрада. Дискусія на тему «Кому ж доглядати парк?» точиться в Сарнах не перший рік. А чи не краще б так. Парк у Сарнах один, а організацій багато. Доглядайте всі разом і кожний зокрема. Не забувайте, як зауважив наш знайомий, дерево — зелений друг людини. А друзів не ображають.

На наш погляд, він зауважив правильно.

З олівцем мандрували, записували та малювали **О. ЧОРНОГУЗ** та **А. АРУТЮНЯНЦ.**

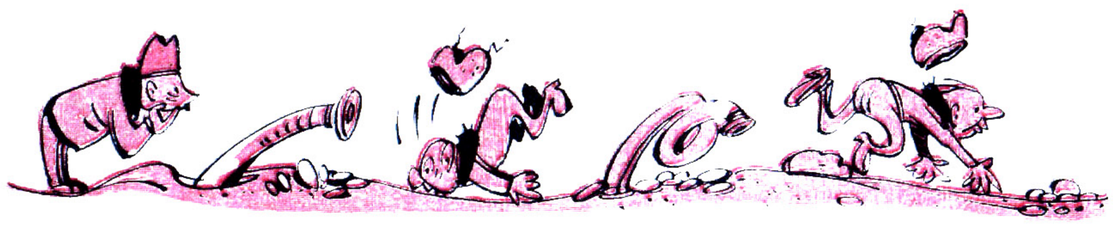

Януш ОСЕНКА

РЯТІВНИЙ ПОЯС

Дійові особи: Покупець.
Продавець.

Покупець. — День добрий! Чи можна у вас купити рятівний пояс?

Продавець. — Для кого?

Покупець. — Для людини, яка гуляла по молу, нахилилася за бар'єр, впала у море і тоне.

Продавець. — Мова не про це йде. Я вас питаю, для якої установи?

Покупець. — Для якої там установи. Я питаю, чи особисто для себе можна придбати рятівний пояс?

Продавець. Ні, у нас не роздрібна торгівля. Рятівні пояси продаємо оптом.

Покупець. — Яку найменшу кількість поясів можна у вас купити?

Продавець.—Дванадцять штук.

Покупець. — Послухайте. Навіщо людині, яка гуляла по молу, нахилилася за бар'єр, впала у море і тоне, стільки рятівних поясів?

Продавець. — Ет! А яке мені до цього діло?

Покупець. — Добре. Отже, тих дванадцять штук рятівних поясів можна купити?

Продавець. — Можна, але потрібна заявка у письмовій формі.

Покупець. — Що? Треба писати заявку? *(Зітхає)*. Важко... *(Пише)*. Будь ласка.

Продавець. — У вашій заявці не обумовлено, який повинен бути напис на тих поясах.

Покупець. — Яке це має значення для людини, що тоне? Можна і зовсім без напису.

Продавець. — Без напису поясів не продаємо: до ціни кожного пояса входить вартість напису.

Покупець. — Що ж. У такому разі все одно, який ви зробите напис. Можна, наприклад, написати: «День моря»

Продавець. — Гаразд. Разом — дві тисячі злотих.

Покупець. — Будь ласка.

Продавець. — Готівки не приймаємо. Будь ласка, внесіть гроші у банк на наш розрахунковий рахунок та принесіть мені квитанцію.

Покупець. — Ох, стільки формальностей! А якщо я прийду з цією квитанцією, то вже одержу ті пояси?

Продавець. — Ні! Ви повинні знати, що замовлення ми виконуємо протягом трьох тижнів.

Покупець. — А якщо один рятівний пояс для людини, яка гуляла по молу, нахилилася за бар'єр, впала у море і тоне, потрібен у цю ж мить.

Продавець. — У нас немає жодного пояса.

Покупець. — Як це так немає?! Коли я входив у магазин, сам бачив один пояс на вітрині.

Продавець. — Так. Але товару з вітрини ми не продаємо. Це можна зробити лише після зміни декорації.

Покупець. — Коли ж у вас буде та зміна декорації?

Продавець. — О, вже скоро, через місяць.

Покупець. — Тоді я відмовляюся від мого замовлення.

Продавець. — Добре робите! Ця людина напевно вже втопилася.

Покупець. — Хто?

Продавець. — Як це хто? Та людина, що гуляла по молу і впала у море.

Покупець.—На щастя, ще ніхто не впав. Я просто хотів перевірити, які мав би шанси на порятунок, коли б упав у море.

Продавець. — Як це так? Ніхто не впав у море і ніхто не тоне, а ви мені морочите голову? І як вам не соромно марнувати мій і свій час? Чи не краще для вас було б за цей час прогулятись по молу?

Покупець. — Прогулятись по молу? О, ні, шановний! По молу гуляти — ніколи в світі!

Переклав з польської Теодор СУЛИМ.

Іван Семенович одягнув вихідний костюм, особливо ретельно почистив черевики і, прихопивши парасольку, вийшов на вулицю. У неділю він любив снідати у кафе.

— Як завжди,— сказав офіціанту і заглибився в газету.

За хвилину відчув, як захитався стіл. Причому хитання були досить ритмічними. Букви застрибали перед очима. Відірвавшись від газети, Іван Семенович побачив поруч себе симпатичного юнака, що сидячи танцював. На його колінах лежав транзисторний приймач, з якого надтріснутий жіночий голос вигукував «ой-бай-шейх!»

Мелодія була настільки заразлива, що Іван Семенович не зчувся, як почав орудувати виделкою в такт ритму.

— До вас можна? — запитала білява дівчина із сумочкою.

Вона поклала сумочку на стіл, клацнула замком і під вухом Івана Семеновича вибухнуло «ей-ей-ей-халігалі!» Транзистор в оригінальній упаковці так шипів і тріщав, що офіціант розмовляв з нею на мигах.

Виделка Івана Семеновича застрибала в ритм «халі-галі»: у дівчини приймач був голоснішим.

Від кави він відмовився — і без неї був дуже збуджений. Підійшов до офіціанта, щоб розплатитися. Офіціант стояв біля буфету і якось дивно дригав ногою. З його кишені хор хлопчиків щось вигукував на незрозумілій мові. Побачивши Івана Семеновича, він всунув руку в кишеню, і хлопчики замовкли. Зате з цієї ж кишені жіночий голос слізно заблагав: «Стань таким, як я хочу!»

Іван Семенович вийшов на вулицю. «Свіжий вітер чудово заспокоює нерви»,— подумав він. Та раптом над вухом загриміло: «Ліпсі! Всі танцюють ліпсі». Він перейшов на інший бік вулиці. Тут його зустрів цілий музичний шквал. Портативні приймачі, що несли перехожі, запрошували його танцювати «Лєтку-єнку», вимагали кружляти у вальсі, стрибати у ритмі чарльстону.

Він сів у трамвай. Та ледве дочекався наступної зупинки. Тут їхали школярі, які розучували по приймачу пісню «Як ми, як ми в ліс ходили»...

Іван Семенович вистрибнув з трамваю якраз в той момент, коли голос по радіо запрошував проспівати два куплети разом.

Йому здавалось, що все танцює навколо: люди, машини, будинки.

— Слухай, дай закурити, — зупинив він свого знайомого.

Іван Семенович взагалі не палив, але чув, що цигарки заспокоюють.

Знайомий простягнув йому сигарету і дістав запальничку. Клацнув, і запальничка заспівала: «Хай завжди буде сонце...»

— Вона у мене з сюрпризом! — гордо сказав знайомий.

Нарешті він знайшов куточок тиші. На лавці в парку сидів чоловік в окулярах з книгою. Іван Семенович попросив дозволу сісти поруч.

— Ніде не можна сховатися від цих транзисторів, — звернувся він до чоловіка в окулярах. — Ну, а якщо я хочу відпочити і, взагалі, чому це кожний, хто забажає, може мені нав'язувати свої музичні смаки. І немає закону, який захистив би мене від цього. Сам читав, що в деяких країнах штрафують за користування транзисторами в громадських місцях. Кажуть, навіть, в деяких містах республіки теж введено заборону...

У відповідь сусід по лавці поправив окуляри і відкрив книгу. Іван Семенович аж підстрибнув. З книги металевий голос заревів: «Твіст! Твіст! Твіст ен лист!»

Іван Семенович, схопившись, кинувся тікати. Забіг до туалету. І зупинився, щоб трохи віддихатися.

— Ух ти, ах ти, всі ми космонавти,— сповістив йому жіночий хор зліва.

— А я все ходжу, слів не находжу,— бідкався ліричний тенор справа.

Мов ошпарений, вибіг Іван Семенович на вулицю. В його голові стало тісно від ритмів. І він заспівав. На всю вулицю...

— Ну як ви себе почуваєте?

Іван Семенович розплющив очі і побачив, що оксамитовий баритон належав чоловікові в білому халаті.

— Хай завжди буде сонце, — тихо проспівав Іван Семенович.

— Ну якщо співаєте, значить, все чудово,— зрадів лікар.— До речі, я теж ніколи з музикою не розлучаюся. Оце у мене дуже зручна річ: магнітофон у вигляді портфеля. Він натиснув на ручку, і портфель застогнав: «Ей, ей, ей, халі-галі!»...

Ю. ПРОКОПЕНКО.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Між браконьєрами з с. Омбиш Борзнянського району на Чернігівщині та лісниками колгоспу «Комунар» В. В. Ющенком і Ф. Ф. Давиденком було досягнуто такої угоди. Браконьєри заливають лісникам очі горілкою й затикають вуха крупними асигнаціями. А лісники, в свою чергу, не бачать і не чують, як браконьєри рубають колгоспний ліс. Унаслідок цієї угоди, лісокради встигли зрубати 57 дерев. Про це «Перець» одержав листа.

Борзнянський райвідділ міліції повідомив нам, що лісників Ющенка й Давиденка знято з роботи. Обох їх зобов'язано відшкодувати збитки, завдані колгоспові їхньою угодою з браконьєрами.

ЗОЗУЛЯСТА І СІВАЧ

БАЙКА

Для курочок, щоб мали ситий корм,
Господар просо сіє.
А Зозуляста так радіє,
Та все бочком-бочком,
Хапне зернину: — Ко-ко-ко!
Ко-ко-коли б не сіяв так широко,
А висипав отут, мені під боком...
— А киш, дурне, — гукнув Сівач, —
Їй все оддай.
Що завтра — не питає.
Хоч плач, хоч скач,
А дай їй купку проса,
Того ж не знає,
Звідкіль воно у купочці взялося!
Що можу — дав, а далі не хапай,
Дам більш, як вродить. Зачекай.

Приціл тут, звісно, не на Зозулясту —
На декого з людей, що ловлять добру частку.
Про них — хоч і не сій, і не коси,
Але до столу — припаси!

М. ТИЩУК.

м. Кам'янець-Подільський.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Сашко! Бачиш, який чудовий лід — виходь грати!

Мій сусід — Степанида

ГУМОРЕСКА

Один східний мудрець сказав, що з сусідом треба жити в дружбі, завжди пляшку кращого вина тримати про запас для сусіди. Коли б той мудрець та пожив з моїм сусідою Степаном Петровичем Сагайдаком, то я певен, що він би цього не сказав. Мій сусід не те, щоб горілки, а ні вина, ні пива не п'є. Ні в шахи, ні в доміно, ні в більярд — не грає. Коли не зайдеш до нього — як не книжку читає, то картоплю чистить, або посуд миє, або дитину няньчить. Скажіть, люди добрі, можна такому чоловікові штани носити? Ніколи в світі. Я вже йому якось казав у вічі:

— Чоловіче добрий, хоч гнівайсь, а хоч ні, а я тобі раджу ось що: одягай спідницю чотирьохклинку із розпіркою, і я тоді величатиму тебе Степанидою. Так буде краще. Переходь уже повністю у бабське сословіє і не паскудь чоловічого звання.

Повірте, я вже не радий, що потрапив до нього у сусіди. Поки жив собі окремо на старій квартирі у Тихому провулку, так і жінка була як жінка і все було гаразд. А тепер її наче хто підмінив. Раніш була така тиха та слухняна, а тепер якась зубата стала. Вже через кілька тижнів після переїзду на нову квартиру вона й заспівала мені:

— Щоб додому приходив зразу ж після роботи. Щоб забирав з ясел малого Сергійка і повозив його на свіжому повітрі, так як людські батьки роблять.

— А ти що, будеш газети читати?

— Як потрібно, то й газету почитаю! Діти наші, тож і ти їх виховуй, а то вони скоро забудуть, який у них батько. — І на кінець, як ультиматум, заявила:

— Перестань пити горілку і коли іще прийдеш додому опівночі, то дверей не відчиню, ночуй, де хочеш.

Я її ультиматум у категоричній формі відкинув. Вона мені регламент буде встановлювати. Як було, так і далі буде.

— Ні, не буде, — відрубала вона.

Наступного дня, в кінці роботи, бачу, підкидають на «ура» штукатури свого майстра, вітають з народженням сина. Ну, він, звісно, як годиться ставить пляшку. Запрошують і мене, як виконроба. Будь я Степанидою, можна було б відмовитись, але я не так вихований. Пішли, випили, а потім по дорозі заскочили у більярдну, не встиг я кілька разів києм стукнути, як уже дванадцять програло. Приходжу додому, а двері з середини защепнуті. Тикаю пальцем у кнопку, а дзвоник не дзвонить, а харчить, як придушене щеня. Я зразу ж догадався, що вона вирішила здійснити свій ультиматум, і дзвоник ганчіркою прикрила. Розсердився я до того, що хотів було двері висадити, уже замахнувся ногою, і в ту ж мить згадав про міліцію, в ногу мою ніби щось штрикнуло, і вона опустилась.

Добре, що в котельню знайомий кочегар впустив переночувати, а так куди хоч іди. Чортійщо якесь! Маєш квартиру, а сам під трубами в котельні мусиш спати. Скорчився я під котлом і пригадалась чогось мені ота пісня «Маю жінку, маю діток, тай я їх не бачу». Така мене злість взяла, що насилу заснув.

— Почекай, голубко, — сказав я раненько, встаючи із свого лігва, — прийде час, і я тобі віддячу.

Вибрав я такий день, коли не було ніяких могоричів і вирішив прийти додому пораніше, зачинитись і її не впустити додому, але десь чорт приніс шофера з новою автомашиною, тягне в закусочну «замочить машину». Відмовитись якось незручно. Випили і за колеса, і за радіатор, і за капот...

...Підійшов я до дверей, — знову замкнуті зсередини. Висадити двері? Ні, незручно, сусідів потривожу. Вирішив лізти по водостічній трубі до балкона, бо там двері не защепнуто. Поплював на руки і поліз. Ніч була зоряна, кругом тиша, труба поскрипує, ніби тоненький льодок під ногами, а я лізу. Минув вікно першого поверху, ось уже балкон другого поверху, іще кілька сантиметрів, і я на своєму балконі. Простягнув руку, щоб ухопитись за карниз, і раптом труба — трісь! І я — на землі в снігу! А обірвана труба: «хрясь-дзень» сусідові у вікно. Забрязчало скло. Лежу і не можу поворухнутись, а тут кругом крик, лемент:

— Злодій ліз по трубі у вікно!..

Пробую піднятись, а ноги не слухаються. Не встиг я обмацати себе, що ціле, а що побите, як біля мене вже міліціонер ліхтариком присвічує.

Повискакували заспані люди, і чую біля дверей Степанида вже мою біографію людям розтлумачує:

— Не хоче своїх дітей виховувати. Нічого жінці не допомагає. Знає лише горілку, доміно, більярд та футбол.

Під'їхала машина і мене, як мішок картоплі, кинули у кузов. Коли міліціонер закрив дверцята кабіни, Степанида прокричав у слід:

— Бач який, він не хоче вермішелі їсти, а печеної редьки не хочеш? То там спробуєш.

Ананій ПАРФЕНЮК.

м. Житомир.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

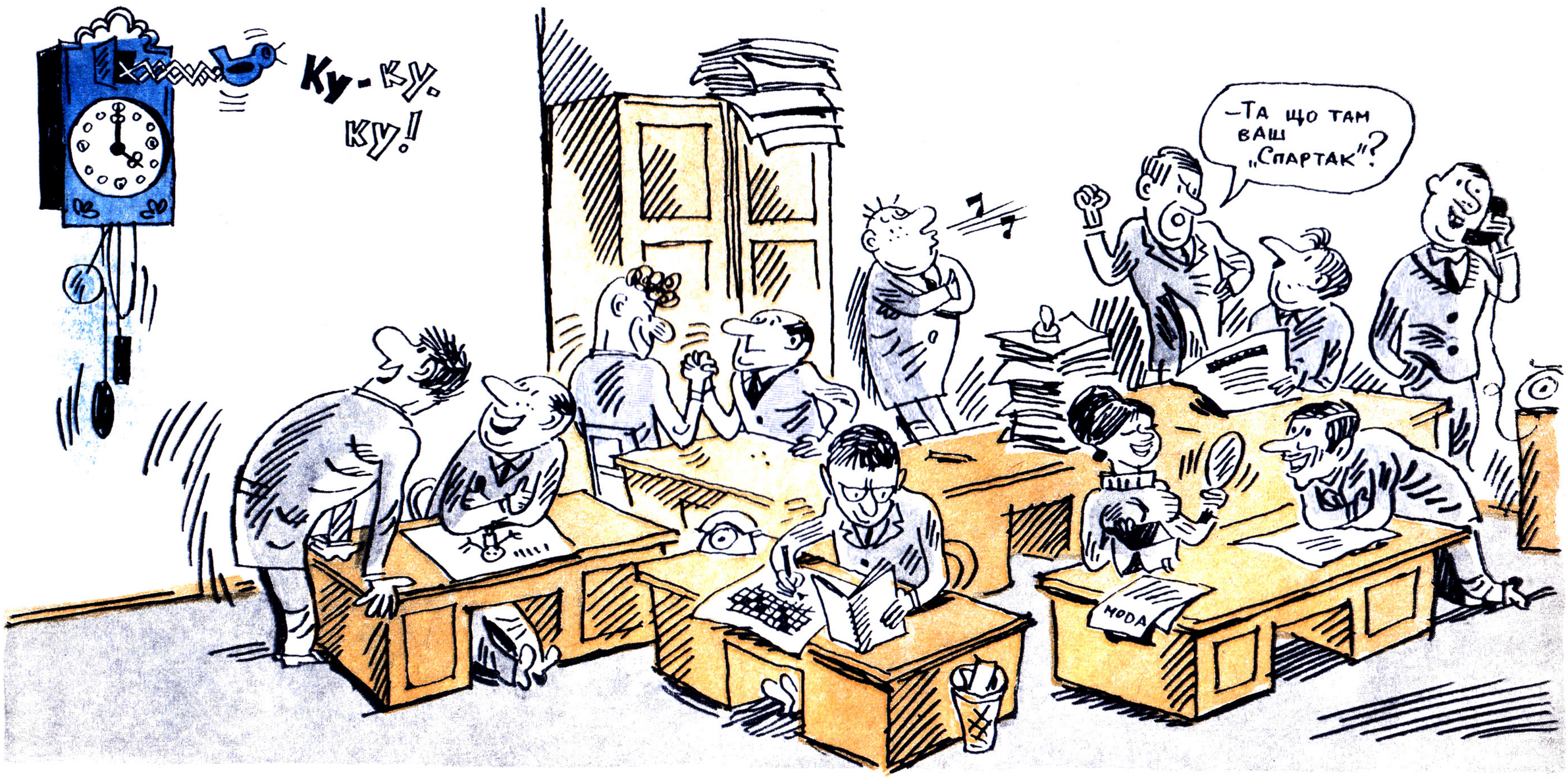

— О, до кінця робочого дня залишилось ще на 15 хвилин менше!

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

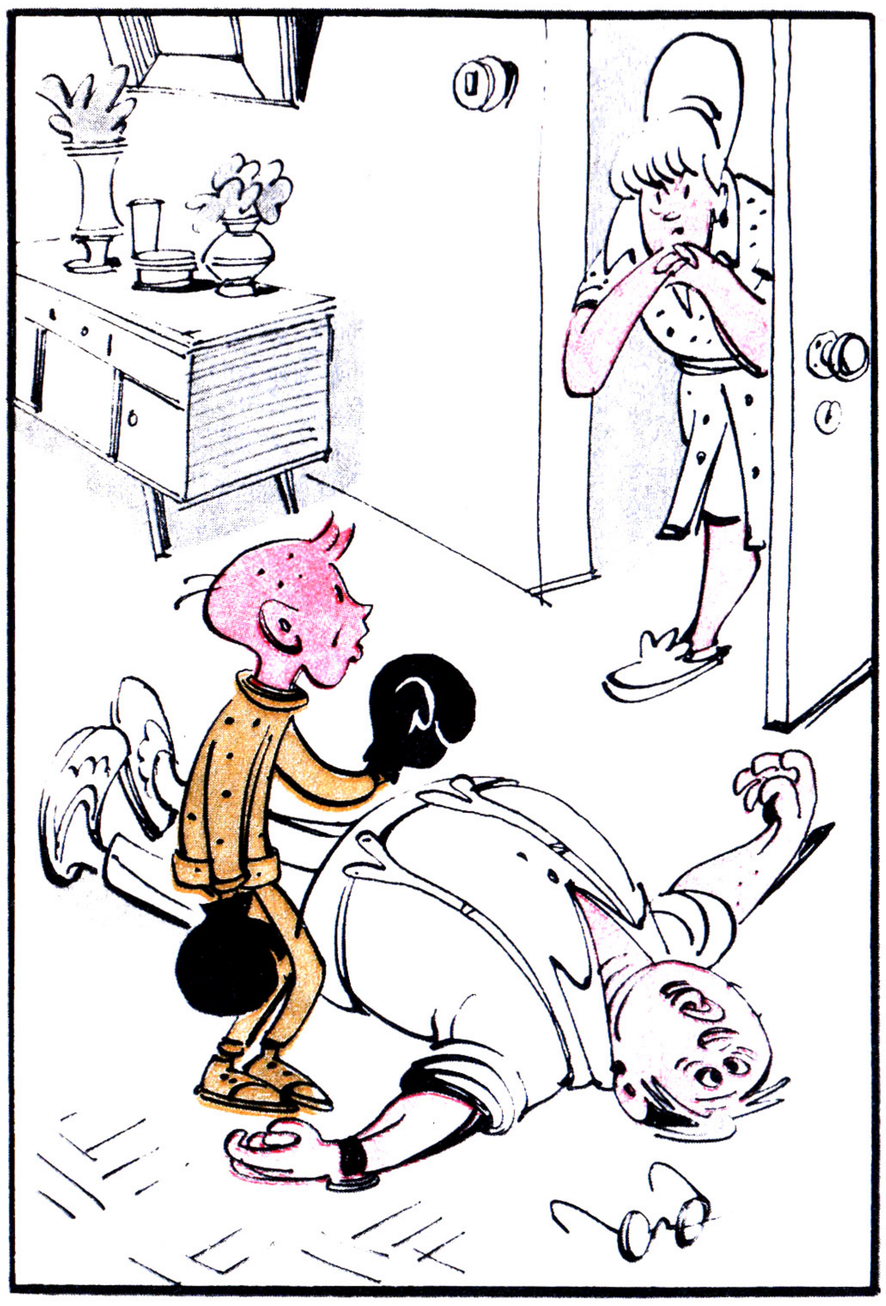

— Тато сам попросив, щоб я йому показав, яка користь від занять боксом...

КОПАЧ ЇДЕ...

Зачувши гуркіт, малий Сергійко блискавкою вилетів на балкон і зарепетував урочисто:

— Копач їде! Копач їде!..

У сусідніх квартирах дітвора теж почула новину і закричала на всі лади:

— Копач! Копач!

Справді, вулицею, біля нашого дому, брязкаючи гусеницями, важко сунув копач — потужний екскаватор. Недаремно галасувала непосидюща дітвора: там, де ця машина з'являється, починають рити землю, простягаються рови, виростають кучугури землі. А що є кращого для малечі, ніж копирсатися в цих кучугурах? Тож і раділи навперебій:

— Копач їде!..

Баба Наталка, почувши гомін і побачивши копача, притьмом помчала вниз знімати розвішану білизну. Почне рити, знову, як і минулого разу, запилить їй всі сорочки. На нижніх поверхах спішно зачиняли вікна, двері балконів, навіть кватирки.

— Що, знову копатимуть?— перегукувалися сусіди.

— А бачте!..

— О-хо-хо...

Наш дім стоїть п'ятий рік. Він гарний, як лялечка. Доріжки асфальтовані, клумби обкладені цеглинками, а на клумбах мальви цвітуть. Як тільки ми вселилися, то заходилися дерева садити. І черешень, і яблунь, і горіхів, і горобини, і липи, і плакучих верб з тендітними кісками — всього навтикали. Й деревця розкішно розбрунькувалися. Пенсіонери лавочки помайстрували. Посідають увечері та й тішаться, мов діти, розмовами про те, як дерева виростуть і зацвітуть, і наллються плодами, і розів'ються зеленими і тінистими шатрами...

Та вже наступної весни з'явився могутній копач. Клумби потовк, дерева вирвав з корінням. Лавочки, правда, встиг один спритний дідок прийняти.

— Газ, — сказали нам, — до вас у балонах завозили, а тепер проведемо труби в кожну квартиру...

Хоч і не розуміли ми, чому ці труби не можна було запланувати й провести тоді, коли дім будувався, та мовчимо. Хай уже й так.

Та ось газовики все змонтували, заварили, зачистили, рови загорнули, асфальт поклали...

— Ту-ту! — приїхав трохи менший копач.

— Радіо, — кажуть, — вам проведемо...

Гаразд, давайте і радіо. Краще пізно, як ніколи.

Знову радисти монтували, варили, загортали. А не встиг після них асфальт прохолонути, як:

— Ту...

Тут ми вже за голови схопилися. Бо ще телефоністи свій кабель тягнули, а електрики один міняли на другий; водопровідники рили для себе, сантехніки — для себе; опалення підводили то з одного, то з іншого боку, а цього літа двометрової глибини траншею вирили вже з третього боку — прямо біля порога. Уже такі кучугури насипали, що не тільки діти, а й ми натренувалися в альпіністському спорті — якби тільки хто прийняв заліки на майстрів. Квітів немає і в спомині, від деревець штурпаки видніються. Хотіли скаржитися в міськраду, та добрі люди розраяли:

— Мовчіть, не нагадуйте. Он на вулиці Яна Томпа рили та загортали, рили та загортали, а як все кінчили, то розкопали знов, щоб встановити світлофори...

То й мовчимо. В нас на проспекті «Правди» світлофорів ще нема. Так що в перспективі є робота для копачів.

— Ту-ту!..

Хай не журяться діти. В нашому місті будівництво так чітко сплановане і узгоджене між окремими відомствами, що кучугури будуть. А з квіточками, деревами можна, напевно, і почекати.

Олександр МОТОРНИЙ.

м. Кіровоград.

ПАРОДІЯ

ВОДА

Віталій КОРОТИЧ

Що є вода?
Вода — то є вода.
Вода тече. Вода дощем спадає.
Вода на ринвах грає гопака.
Вода є мокра. Хто того не знає?..
Я славлю воду, котра є життя.
Я славлю воду, що її ковтали
Шевченки і Шекспіри,
В котрій прали
Гомерові шкарпетки.
Нехай вона тече в квартирах
По водогонних рурах
В майбуття.

Люди! Чуєте?
Я люблю воду.
Гарячу й холодну, сиру й переварену,
Чорну каву і мрію дитинства — ситро.
Я люблю воду завжди і в усяку погоду:
У спеку і дощ, коли вірші пишу
Й коли занурюю тіло в Дніпро.
Вода — то для всіх.
Я не знаю людей,
Які хоч би раз у житті
Не вмивались водою.
Я не знаю людей,
Яким невідома на смак вода.
Людство п'є воду
І йде вперед
Переможців ходою.
І з людством вперед
Плине і плине вода...

Юрій ІВАКІН.

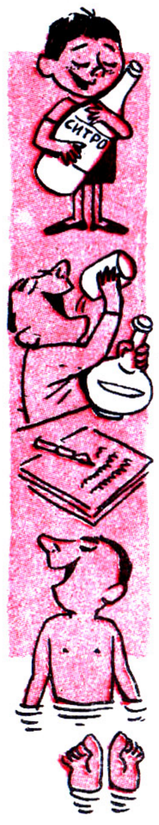

Мал. Й. КОГАНА

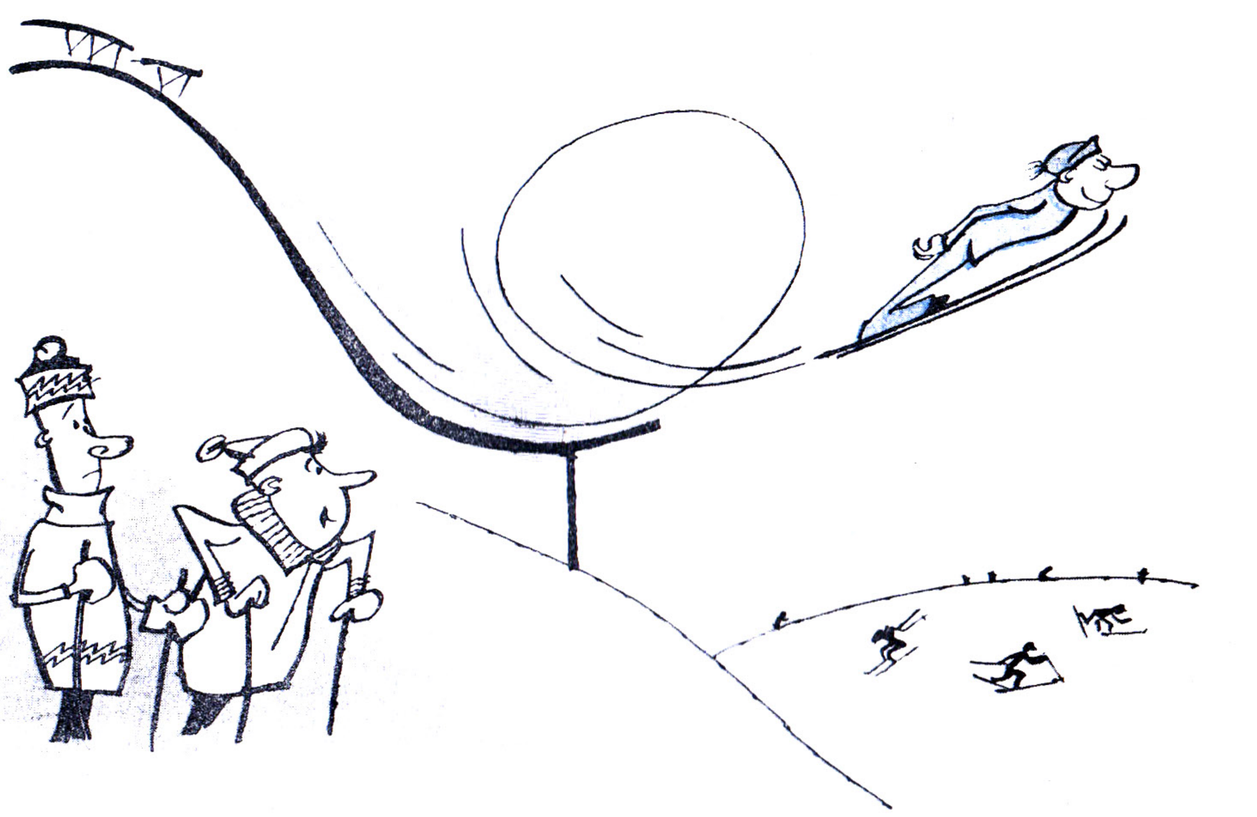

— Одразу видно, що він служив у авіації.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Директор Шепетівського парку культури та відпочинку ім. Калініна М. І. Соколов уже не директор. Його знято з роботи. Щоб добитися цього, шепетівцям довелося витратити не один кілограм паперу. І на те, щоб описати, який директор парку культури безкультурний. І яка у нього спрага на горілку. І який апетит на казенні гроші. Але цих сигналів чомусь не чули в Хмельницькому обласному управлінні культури. Тоді шепетівці написали до «Перця». А «Перець» — начальникові управління т. Возняку. І, як кажуть, крига скресла. Соколов уже не директор.

А можна ж було цьому діячеві дати перцю й без «Перця». Матеріалів вистачало!

Народні усмішки

ВИПРАВДАВСЯ

Зайшов один чоловік до бондаря і просить:

— Чи не могли б ви, куме, зробити мені бочку на огірки?

— На огірки можу.

Через деякий час приходить той чоловік до бондаря і жаліється:

— Ой, куме, що ж ви наробили — весь розсіл з бочки витік.

А той йому:

— А я тут при чому? Ви ж просили зробити бочку на огірки, а налили ще й розсолу...

Повідомив М. І. СТАНІШЕВСЬКИЙ
з м. Жашкова Черкаської області.

ЕКОНОМІЯ

Після закінчення навчального року другокласник Петрик прибіг додому і радісно закричав:

— Тату, мамо, я зробив для вас економію!

— Яку економію?

— Вам не доведеться цього року купувати мені підручники!

— Чому?

— Я залишився ще на рік у другому класі.

Повідомив П. К. СЕРГІЄНКО
з с. Токарі Лохвицького району
Полтавської області.

БОГ НА ПЕНСІЇ

Запитує онучка бабусю:

— Скажи, а бог є?

— Є, — відказує бабуся.

— А він сильний?

— Так, він всемогутній!

— Так чому ж він наші супутники і космічні кораблі не поскидав звідти?

— Він прогнівався на людей і нічого не хоче робити, — відказує бабуся.

— А, я знаю! — зраділа Оленка. — Він уже став старий і пішов на пенсію, як наш дідусь!

Повідомила А. ЛАПІНА
з м. Києва.

ФЕДОТОВА ХВОРОБА

— Як здоров'я, Федоте?

— Погано! Нерви не в порядку.

— Чого?

— Та коли йдеш, як стемніє, на колгоспне поле за сіном, то щоразу нервуєш: якби ж хтось не побачив.

Повідомив Г. Є. БРЕНЄВ
з м. Москви.

СЛУШНА ПОРАДА

Оля й мама повертались з базару. Зайшли до продовольчої крамниці.

— Я хочу ще й отаких цукерок! — категорично заявила дівчинка, опинившись у кондитерському відділі.

Грошей залишилося мало, і мама вирішила схитрувати:

— Ах, доню, у цієї тьоті завжди цукерки дорогі...

— Дорогі? — перепитала Оля. — А ти поторгуйся!

Повідомив Б. БАРТАШЕВИЧ
з м. Тули.

ПОЧУВ

Іде дід Гнат волами на базар. Наздогнав бабу з корзинами, і не зупиняючи підводи, проїжджає мимо.

— Діду Гнате, підвезіть! — гукає баба.

— Гей, гей, воли, бо ще далеко, — відказує дід, нібито й не чув бабиних слів.

Тоді баба гукає:

— Діду Гнате, нате пляшку горілки, тільки підвезіть.

— Тпру! Тпру, воли, баба щось каже.

Повідомив С. Г. ДУБИНЕНКО
з с. Підгайців Кіровоградського
району Кіровоградської області.

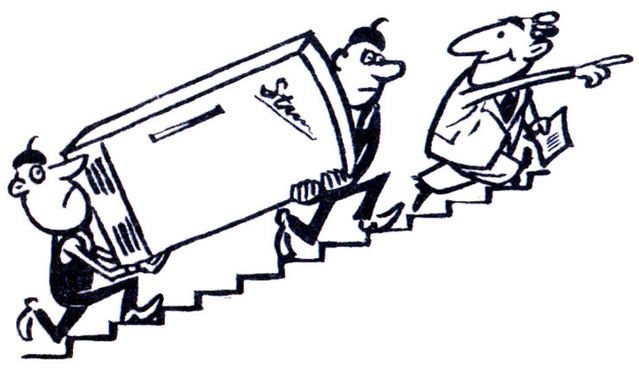

Михай ЖОЛДЯ

НОЇВ ХОЛОДИЛЬНИК

— Отут-тут... Кладіть. Леге-е-енько... Новий-новісінький!..

Всі сусіди збіглися.

— Вітаємо вас, пане Ное!.. Купили холодильник?

— Спасибі, купив...

— Користуйтесь на здоров'ячко! Це, я вам скажу, — річ! А якої марки?

— Закордонної.

— Ну, тепер вам плювать на спеку... А я, як подумаю, що все літо доведеться пити теплу воду, то аж млосно стає, пане Ное!..

— То ви, пані Іонеску, приходьте — ставте собі склянку води на холод...

— І молоко влітку так скисає, так скисає!..

— І склянку молока, чи навіть дві, можете собі остудити... Будь ласка, ми ж сусіди...

— Та не хотілося б вас турбувати...

— Ой, господи!.. Які ж бо ви... Місця вистачить, не бачите — апарат ніби шифоньєр...

— Не знаю навіть, як вам дякувати, пане Ное. Ви такі люб'язні...

Першого дня, ввімкнувши холодильник, Ной млів від задоволення. Техніка виробляла чудеса: прозорі крижані кубики... М'ясце приморожене. А молоко стояло холодне-холодне. Пий і ще хочеться...

— Здоровенькі були, пане Ное!..

— А це, ви, пане Гіку!..

— Я чув, що ви купили холодильник?

— Атож, пане Гіку. Влітку ж знаєте... Я давно мріяв...

— О! Шановний Ное, я дуже радію, коли чиясь мрія збувається. Інші заздрять. А я — ні. Радію, немовби той холодильник для мене куплено!.. І де ви його поставили?

— Біля входу, в ніші...

— Дуже розумно!.. Ох... А я, знаєте, — бурлака. Сам хазяйную. Ніде й сифон поставити. Прийдеш з роботи, наллєш склянку — не вино, а чай... Тьху!..

— То ви б...

— Дуже, дуже дякую!... Але сифон то ще півбіди... От з їжею не знаю, що робити. Мені ж прийде домробітниця, наварить на три дні. А воно кисне на балконі...

— То ви б усе й несли в холодильник...

— От велике спасибі! Тільки не подумайте, що це я навмисне натякнув... Я взагалі давно думаю про вас, пане Ное! Якось лежу і думаю: кому я все залишу, коли вмру?.. І вирішив: вам. Нікого ріднішого в мене немає...

І присусідились отак до холодильника Ноя: пан Гіку, пані Іонеску, пані Василеску, пан Попеску. Добрий Ной поступався їм місцем, поки вони його зовсім не витіснили на балкон. І почали вже сваритися між собою:

— Я знаю-знаю, мадам Іонеску, що ви колись казали про пана Ноя... А тепер користуєтесь його добротою...

— Я казала?!. Мадам Василеску, подивіться мені в вічі...

— Не вдавайте з себе мироносицю, мадам Іонеску! Заберіть звідси своє молоко, бо як швирону, то не побачите, де впало...

— А ви заберіть звідси свій салат, бо вже моє молоко засмерділось вашою цибулею. Приготувати не тямите...

Тут появився на порозі пан Гіку з повним обремком. Обидві сусідки і накинулись на нього:

— А то з якого часу ви тут пасетесь?..

— Мені брат Ной ще й холодильника не купив, а вже, був, дозволив...

— Дозволив, та місця не має сам. Через вас змушений все на балконі тримати. Нема тепер в людей совісті...

У цю мить у дверях появився пан Попеску з великим шматком м'яса.

— А вам чого тут? — накинулись вже всі троє на нього.

— Маю покласти тут м'ясо, бо надворі суще пекло...

— Це на якій підставі?!.

Нойко дозволив. Він мені більше ніж брат...

— Ви тільки послухайте його, пане Гіку!..

— Не звертайте уваги, пані Іонеску і пані Василеску. Давайте наведемо тут порядок. Будь ласка, пане Попеску, заберіть геть своє м'ясо. Тут місце тільки для... молока і салату та для мого сифона й каструлі з супом...

— О ні!.. Я не допущу, щоб моє м'ясо пропало через те, що якимось пройдам вдалося скористатись добротою такого дурня, як Ной. Пустіть, не доводьте мене до гріха! Бо зараз від цього холодильника тільки мокре місце залишиться!.. О, о, бачите, до чого він нас довів: ми, сусідоньки, сваримося!.. Треба, нарешті, поговорити з цим Ноєм: додумався ж купити одного холодильника на всіх. Або вже хай встановить нам дні користування...

Ной зробив інакше: зовсім здихався великого холодильника.

Натомість купив маленького і поставив на балконі. Заносив його вночі, коли всі сусіди спали. Та чи всі?.. Здається, оті, з мансарди, все бачили... Бо щось дуже люб'язно стали вітатися!..

Переклав з румунської
В. ВОРОНЮК.

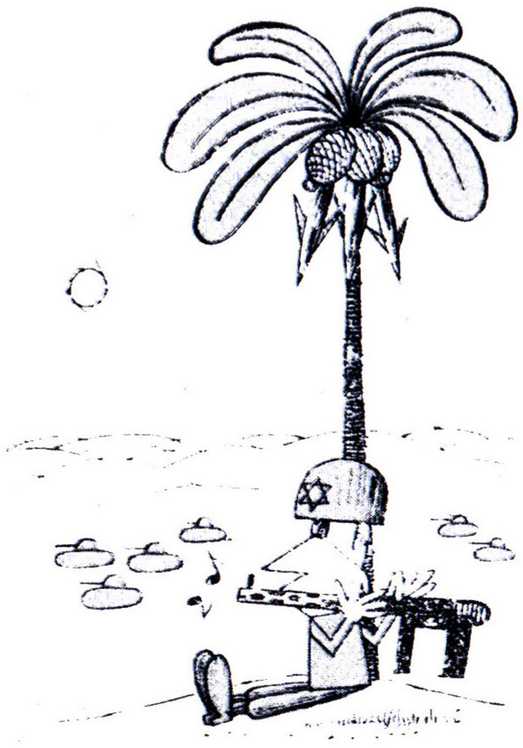

ДАЯНко — музикант.

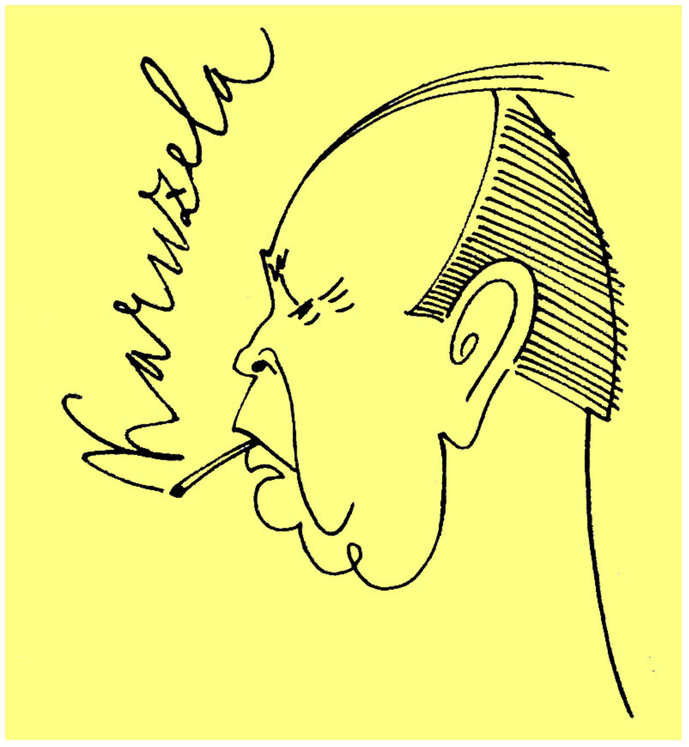

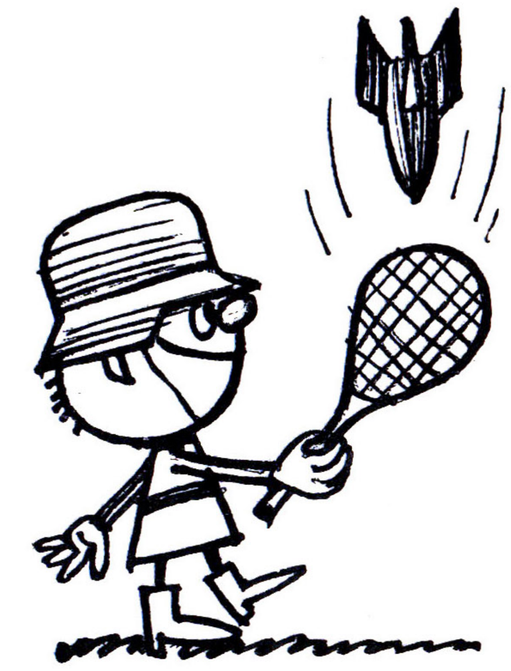

Гра в Бонн-мінтон.

Кароль Баранецький

Нещодавно гостем «Перця» був відомий польський художник-карикатурист Кароль Баранецький — художній редактор сатиричного журналу «Карузеля», що виходить у м. Лодзі.

На наше прохання він зробив кілька малюнків, які ми і вміщуємо на цій сторінці.

Пегаси маститого письменника і початківця.

— Мій чоловік, прошу пані, модерний поет!

Творча осінь.

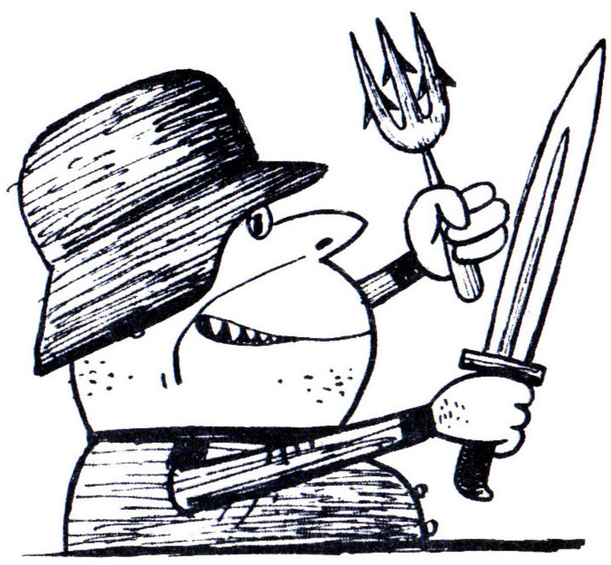

— Маю великий апетит на кнедлики і юшку по-польськи...

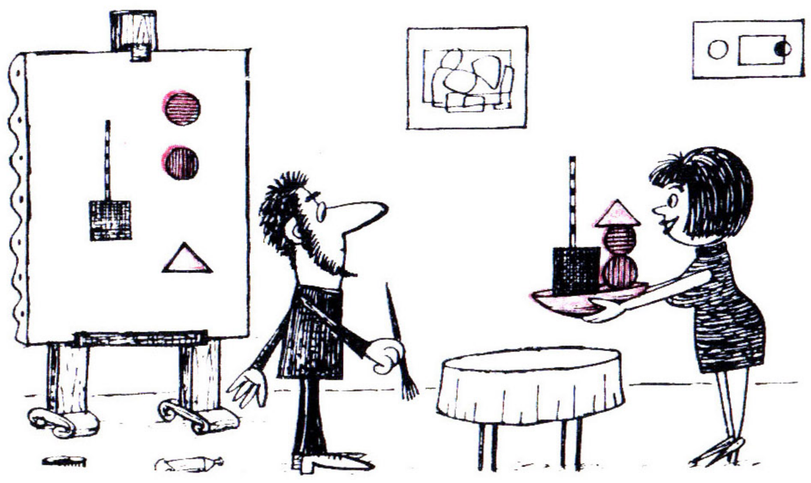

— Сьогодні, мій дорогий, на обід буде абстракція.

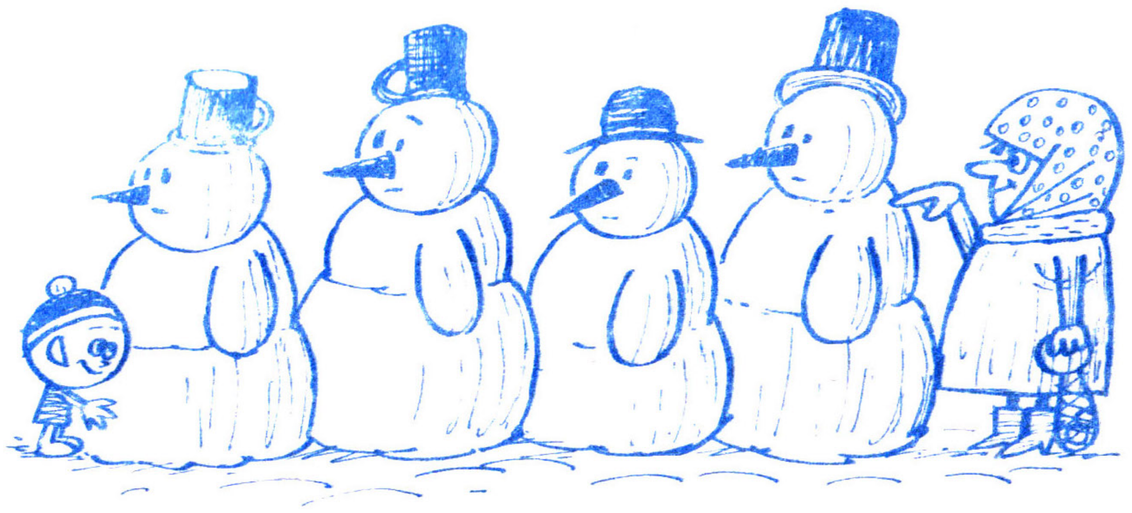

— Пані, що тут дають?

Про ледачого Гриця, золоту рибку і чарівне слово

НЕ ЗОВСІМ КАЗКА

І

Десь за морями та за горами
(А, може, і по сусідству з вами),
В одному місті чи у селі
Хлопчик живе собі на землі.
От, поки наша почнеться казка,
Ви познайомтесь із ним, будь ласка.

Отого хлопчика — Грицем звати...
Що вам про нього іще сказати?
Він — як і інші усі хлоп'ята:
Любить і маму свою, і тата,
До школи ходить, як інші діти,
Щоб усе знати, усе уміти.

Але, хоч соромно нам за Гриця,
Про нього й інше сказать годиться,
Бо справжні друзі, хороші люди —
Про друга правду говорять всюди,
А ми не можемо похвалиться,

Що гарна вдача була у Гриця:
Він був, по правді, такої вдачі,
Як усі діти ті, що ледачі.

Були в щоденнику завше в Гриця
Якщо не двійка, то одиниця,
А коли трійка, то це вже — свято!..

Журились дуже і мама й тато.
Сто обіцянок взяли із Гриця,
Що лінь поборе, що буде вчиться,
А толку мало: Грицько до ранку
Геть забуває про обіцянку.
Таким ледачим уже удався,
Що й умиватися лінувався...

Був до одного лише охочий:
М'яча ганяв би весь день до ночі...

Любив частенько він говорити:
«Ото, якби, мов у казці, жити!
Якби-то знати чарівне слово:
Сказав, — і все вже тобі готово!
Усе, що хочеш собі, — роби!
Ото, якби мені... От, якби...»

Були усякі бажання в нього.
Про них не скажемо ми нічого.
Хоч і кортить нас, та не годиться,
Бо це вже — Грицева таємниця,
То тільки люди погані й ниці
Чужі розказують таємниці.

Та про найбільше його бажання
Сказати можемо без вагання,
Бо таємниці у цім немає, —
Чей кожен хлопець про нього знає:

Грицькові нашому, звісне діло,
Як усім хлопцям, аж-аж кортіло
Здоровим, спритним і дужим бути,
А як зробить це, — не міг збагнути.

Хотілось, бачте, цьому герою,
Щоб все робилось само собою,
Щоб без турботи та без старання
Всі його здійснювались бажання.

От у неділю раз, як і завше,
У м'яч із хлопцями всмак погравши,
Та на осонні улігшись ниць,
Узявся казку читати Гриць,
Усім відому нам казку ту,
Про чудо-рибку про золоту...

Як прочитав, — повернувсь на спину
І аж замріявся на годину:
«Ех, жаль, що рибок таких немає,
Що лиш у казці таке буває.
Якби вдалося її піймати,
То я вже знав би, що забажати:
Є в мене й зараз напоготові
Бажання справді-таки чудові.
Отут уже не ловив би гав...
От, якби в казку ту я попав!..»

І лише прийшло йому це на ум,
Як почувся гул і шум...

Повний страху і тривоги,
Вмить зірвався Гриць на ноги.
А як глянув, що і як,
То від подиву закляк.
Де й поділася дрімота!..
Гриць стоїть, розкривши рота,
Тре долонею чоло —
«Тут же сухо скрізь було!..

Це ж неправда, небилиця!
Видно, все це мені сниться...»
Ущипнув себе — болить.
Ні, либонь таки не спить!..

Ось, де тільки що, неначе,
І калюжі він не бачив, —
Не стихаючи й на мить,
Море хвилями шумить!

Хвиля хвилю наганяє,
Хвиля берег обмиває...
Гриць подумав: «Ну й дива!
Так у казці лиш бува!..

Це ж я в казці! От пригода!..
Гей, то в мене ж є нагода
Упіймать собі оту
Чудо-рибку золоту!
Як ту рибку упіймаю,
Буде все, що забажаю...»

І додому з усіх ніг
Він за вудкою побіг...

Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

(Далі буде).

НОТАТКИ про їхні порядки

КИМ БУВ ГІТЛЕР!

Це питання висвітлив недавно сам пан Генріх Любке, президент ФРН. Виступаючи перед американськими студентами, що навчалися в Західній Німеччині, пан Любке сказав посміхаючись: «Ну, годі вже тикати нам в очі минулим. Дійсно, був у нас Гітлер. Але, по-перше, він був зовсім не німець, і, по-друге, він же був ненормальний!»

Знає кіт, чиє сало з'їв, а все-таки викрутитися хоче.

ПРЕМІЯ НЕ ВИДАНА

Американські пілоти, які воюють у Південному В'єтнамі і в інших країнах світу за «свободу американського зразка», потрапляють іноді в дуже неприємне становище через незалежні від них обставини — частенько мусять передчасно залишати небо і з парашутом опускатися на грішну землю.

Військове міністерство Сполучених Штатів передбачило таку можливість і забезпечило всіх пілотів нейлоновими хустками, на яких 14 (чотирнадцятьма!) мовами надруковане таке ліричне звернення: «Я—американець. Я не розмовляю вашою мовою. Невдача (?!) примусила мене шукати у вас порятунку. Будь ласка, відведіть мене до такої людини, яка гарантувала б мою безпеку і подбає про те, щоб я повернувся до своїх людей. Мій уряд винагородить вас за це!»

Американські платники податків можуть спати спокійно — військове міністерство ще не мало жодної нагоди виплатити обіцяну премію.

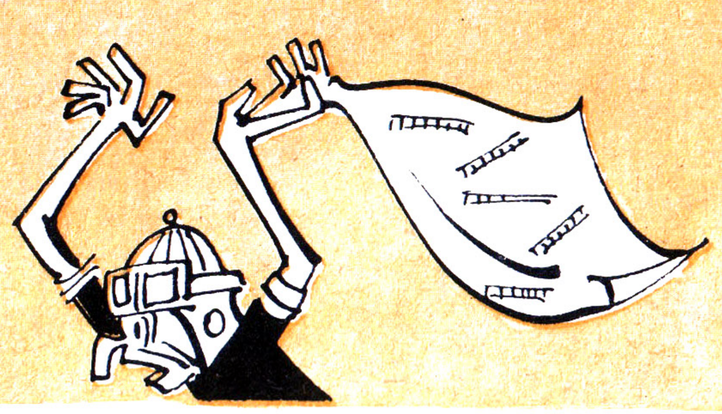

ГОЛУБИ ТА ЯСТРУБИ

Два нью-йоркських студенти вийшли з голубами на демонстрацію проти війни у В'єтнамі. Під час сутички з поліцією (всі антивоєнні демонстрації в Сполучених Штатах закінчуються сутичками, бо «яструби», прихильники війни, дуже люблять порядок) обох студентів збили з ніг, пом'яли пір'я і голубам, яких вони несли.

Товариство захисту тварин порушило проти обох студентів судову справу: їх звинувачують у нелюдському поводженні з птахами.

І справді, знали ж вони, куди ідуть! Нащо брати з собою птахів у таке пекло!?

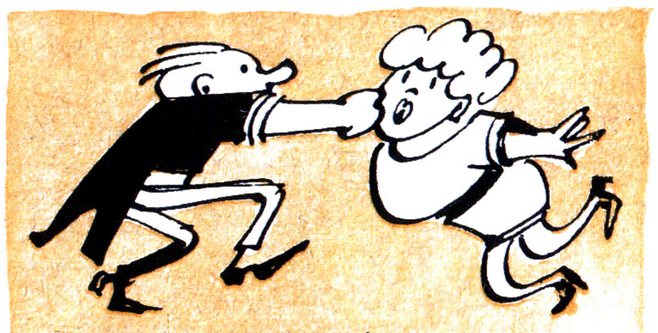

БАГАТООБІЦЯЮЧИЙ БАЛ

Місто Атланта в штаті Джорджія славиться своїми балами. Там їх влаштовують з істинно американським розмахом.

А оце в місцевій газеті можна було прочитати цікаву статтю про наступний щорічний бал.

«Ми сподіваємося, — пише газета, — що і цього року бал принесе нам багато цікавих несподіванок. Не слід забувати, що наслідки торішнього балу були сенсаційні: вісімнадцять знатних громадян, відомих усьому місту, почали після балу шлюборозвідні процеси з своїми дружинами».

Уміють же гуляти, чортяки!

«МОРАЛІСТИ»

Чого на світі тільки не буває! Західнонімецька газета «Більд», що належить відомому реакціонерові Акселю Шпрінгеру, раптом виступила в ролі охоронця моралі — розпочала рішучу кампанію проти аморальності соціал-демократичних газет. Вони, виявляється, друкують оголошення фірми «Товари—поштою» в Гессені, яка пропонує всім, хто хоче, придбати бойові автомати, замасковані під малокаліберні рушниці.

Власники фірми одразу ж скумекали, звідки вітер віє, і... почали друкувати свої оголошення в газетах шпрінгерівського концерну. Кампанія проти аморальності соціал-демократичних газет блискавично припинилася.

Нічого не скажеш — «вільна преса»!

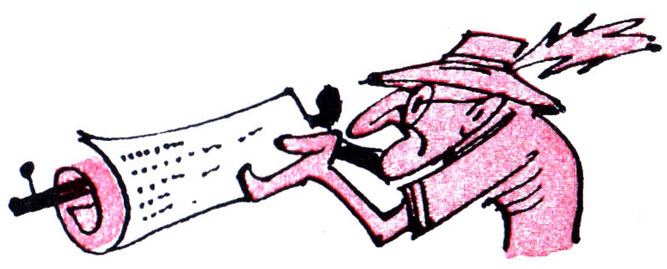

З МОЗКОМ І БЕЗ МОЗКУ

У Південно-Африканському Союзі протягом останніх п'яти років було заборонено біля 11000 книжок прогресивних авторів, серед них — твори Фолкнера, Олдріджа та багатьох радянських письменників.

Щоб допомогти чиновникам цензури, власті пристосували для цієї мети «електронний мозок» — електронно-лічильну машину. Заклали в машину відповідну програму, і почала вона вишукувати крамолу та закреслювати в каталогах підозрілі назви книжок. Перш за все машина розправилась з відомим романом Стендаля «Червоне і чорне», бо слово «червоне» не дозволяється вживати в Південно-Африканському Союзі ні під яким соусом.

У діячів, в яких немає мозку, навіть електронний мозок робить дурниці!

Фото Б. ГРАДОВА.

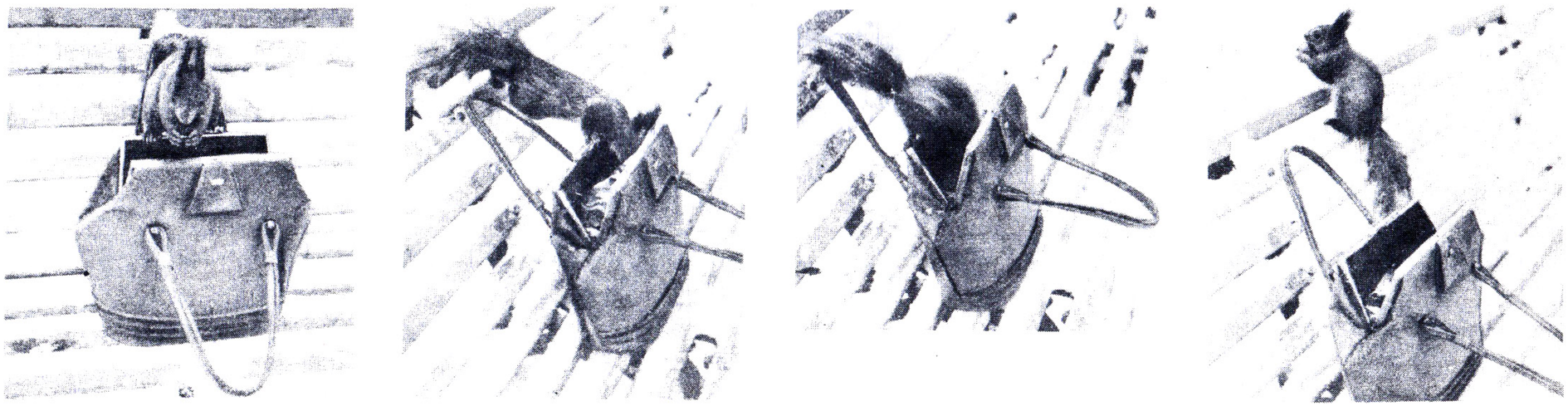

Без слів.

Друже перче!

Не вір тим, хто запевняє, що в ногах правди нема. Є правда! Тільки не до кожного вона доходить.

У робітників Нововолинського цегельного заводу, розташованого далеко за містом, ноги щодня аж гудуть — так просять автобуса, а от т. Олещук, начальник автобази, вважає, що це — примха, не варта його уваги.

Такої ж, між іншим, думки дотримується і голова виконкому нашої міськради т. Білик.

Порадь нам, Перче, яким транспортом під'їхати до цих товаришів, щоб, нарешті, і вони усвідомили: ноги теж мають право на відпочинок.

РОБІТНИКИ ЦЕГЕЛЬНОГО ЗАВОДУ.

м. Нововолинськ
Волинської області.

Зроби таку ласку, випусти на волю птичку-невеличку, яку незаконно заполонив директор Первомайського райпобуткомбінату.

Опинилася ця птичка (в народі її нарекли «галочкою») поряд з назвою нашого колгоспу ще кілька років тому, коли директор комбінату звітував своєму начальству про побутове обслуговування сільського населення. Саме тоді він у нашому селі на одному з будинків причепив дві вивіски: «Пошивочна майстерня» і «Парикмахерська». У цей знаменний день майстри комбінату і справді декого поголили, декому навіть щось пошили, а потім самі ушилися — і більше ми їх не бачили. А птичка-невеличка зосталася.

Правда, кажуть, що одна птичка погоди не робить. Можливо, так воно і є. Бо і нам чомусь здається, що в зведеннях Первомайського райпобуткомбінату ця «галочка» — не єдина.

В. АПАЛЬКОВ.

с. В.-Бишкин
Первомайського району
Харківської області.

Хочу поділитися з тобою радісною звісткою: нарешті й у нас в Артемові народилася традиція, яку, на думку начальника відділу робітничого постачання тресту «Дзержинськвугілля» товариша Мигачова, слід всіляко підтримувати і розвивати. Вже понад п'ять років тричі на добу біля недобудованої фабрики-кухні відбувається урочистий ритуал зміни сторожів. У ролі церемоніймейстера виступає особисто товариш Мигачов, який законно пишається тим, що саме під його безпосереднім керівництвом було розроблено цю хвилюючу процедуру. Зараз він оперативно вирішує питання про виділення з асигнувань на спорудження фабрики-кухні певної суми для пошиття сторожам спеціальної барвистої уніформи. За її допомогою традиційний ритуал і через десять років хвилюватиме серця вдячних глядачів. А може, ще й в історію попаде.

Г. НЕЛЕСТЕНКО,
майстер-вибухівник шахти ім. Артема тресту «Дзержинськвугілля».

Донецька область.

Хочемо познайомити тебе з людиною, дуже щедрою на гарантії. Вона може гарантувати що завгодно. Навіть хорошу погоду на наступний тиждень. Варто її запитати: «Гарантуєте?», і вона без вагань дає гарантію, навіть письмову з підписом і печаткою.

От, скажімо, звернулися ми до неї з просьбою побудувати нам гідротехнічні протиерозійні споруди. І маємо папірець: «Луганське обласне управління меліорації і водного господарства гарантує виконання в 1968 році пересувною мехколоною № 87 тресту «Донбасводбуд» будівельних робіт на 4 об'єктах на суму 12 тисяч карбованців». Написав і підписав — начальник управління С. А. Подкопаєв. Не раз ми нагадували т. Подкопаєву про ту гарантію. А він не скупиться на нові. Все гарантує і гарантує: «Зробимо». Та нам, сам розумієш, не гарантії потрібні, а споруди.

Певно, Перче, тут без твоїх перчин не обійтися. Гарантуємо, вони примусять т. Подкопаєва перейти від гарантування до діла.

А. РУДЕНКО.

Луганська область.

ПИСАР ПИШЕ ЩЕ Й МАЛЮЄ

Наліво і направо квацяє усе, що йому прибандюриться.

Он у селі Сапогів на Тернопільщині, заповзявшись кіноафішу мазюкати, він перетворив французькі каміни на французьке каміння.

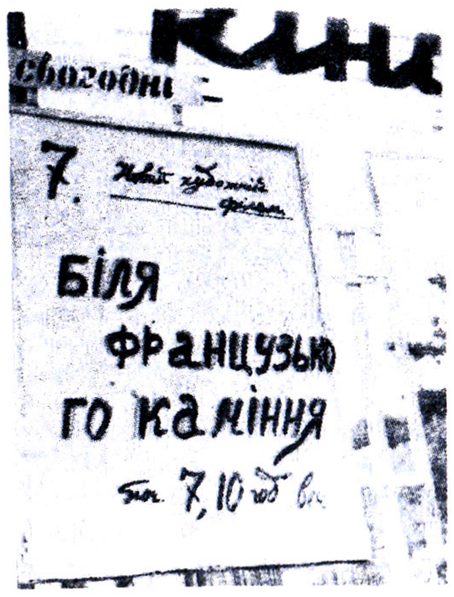

Дивно, чому не на купу цегли?

З його ж легкої руки і не переобтяженої грамотою голови замість ощадкаси вискочила «збірказа».

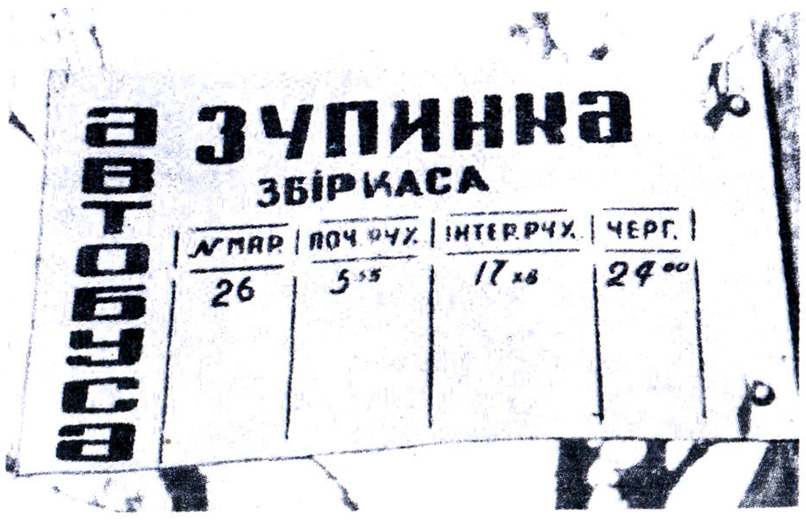

І красується собі отак, як бачите, на одній із автобусних зупинок м. Олександрії на Кіровоградщині.

На тій же Кіровоградщині, при допомозі такого ж писарчука виконком сільської Ради оповіщає населення Дереївки про послуги, які пропонує кіровоградська шевська майстерня.

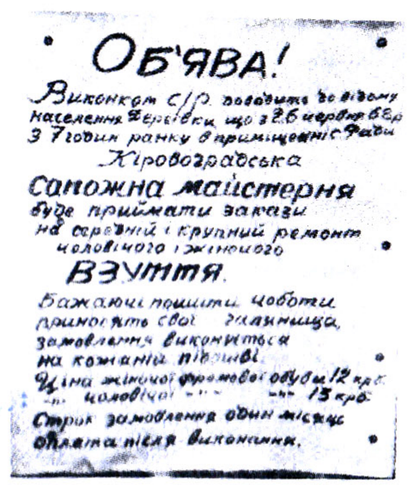

Не доведи господи, щоб та «сапожна» майстерня ще й з таким же умінням, як ота об'ява написана, і «закази» виконувала, оту «фромову обув» з «галянищами» і на «кожаній» підошві ліпила! В такому разі можна буде тільки щиро поспівчувати замовникам.

Мал. В. ЮЖНОГО

— Чуєте, як там нашого брата?!.

ОТО ВЖЕ ДИВАКИ

ГУМОРЕСКА

Дивлюсь на своїх сусідів і сміх мене бере, — непрактичні люди. Не вміють жити. І школи кінчають і всякі там курси, а... Взяти хоч Михтода. Здається, з розумом чоловік, технікум закінчив, на залізниці працює, щороку має квиток на безплатний проїзд, куди хоче, а думаєте, далі Києва їздив? А їй-бо не їздив. Одержить відпустку — торбу на плечі, палюгу в руки і почумакував. То по Карпатах лазить, то суне в Біловезьку Пущу. Минулого літа понад Дніпром тинявся, цього — у Молдавію збирається. Чого? Якої трясці? Та якби мені отой безплатний квиток, я разів п'ять у Воркуту шурнув би, з яблуками або з горіхами. Позаторік за свій рахунок їздив туди з фруктою, і то виплатилось. На зворотньому шляху, у Москві, купив шість килимів, і худо-бідно поклав у кишеню чотири сотні. А торік в Архангельську на самих помідорах двісті карбованців баришу, як з неба, впало. Тепер сусіди заздрять, що телевізора поставив. А що, хіба телевізора в пущах знайдеш?

Ну, нехай Михтод хоч суниць у тих лісах з'їсть, а що з'їсть Купріян в Ермітажі? Замість того, щоб наносити з колгоспу мішанки для корови, поперся в Ленінград. Є в нього розум? Два тижні прошвендяв по тих музеях, а ні в один магазин не заглянув. Просив як чоловіка: — Купи пар шість ялових чобіт,— не купив. Безтолкова людина!

Ну, нехай вже мужчини такі дурні, але й жінки не розумніші. І вони подорожують, дому не тримаються.

Хтанаська Гартимонова торік теж лазила туристкою по Буковині. Замужня жона, дома робота аж пищить, а вона зі своїм чоловіченьком цілий місяць у мандрах. Страмота. Та ти візьми, бабо, черешень та махни з ними в Ригу, а назад накупи кофт...

Е, що там говорити, ти їм радиш, а вони не слухають. Моя Марценька як одягнула котикову шубу, то всі геть мало не попадали. А що вони заспівають, коли я «Москвича» куплю? А що куплю машину, то факт. Вже трохи грошей маю, а ще зо два рази шурну в Ригу чи Таллін, і «Москвич» аж гавкне... Ви не чули часом, у Красноярську міліція дуже строга?

А. БОБЮК.

Лановецький район
Тернопільської області.

Премії Перця

В. Бойко.

С. Воскрекасенко.

С. Герасимчук.

Закінчився 1968 рік, і редакційна колегія Перця знову підвела підсумки традиційного щорічного конкурсу на кращу гумореску, фейлетон, вірш, карикатуру та тему до карикатури. Переможцями змагань на сатиричному полі визнані і премійовані:

ВЛАДИСЛАВ БОЙКО — за фейлетони «Навколострунна канітель» (№ 14) та «Не жартуйте з карасем» (№ 17).

СЕРГІЙ ВОСКРЕКАСЕНКО — за сатиричні вірші (№ 1, № 6, № 17, № 24).

ОЛЕКСАНДР ВОРОНЮК — за одноактівку «Третій припадок» (№ 18).

ОЛЕСЬ ЖОЛДАК — за літературні пародії (№ 13).

ВІТАЛІЙ КОВАЛЬ — за гуморески «Після турне», «Я люблю тебе», «На прийомі» (№ 6), «Стружка» (№ 14), «Цінителі» (№ 17).

П. Пойда.

А. Василенко.

ПЕТРО ПОЙДА — за серію народних усмішок, надісланих до журналу.

ОЛЕКСАНДР АЛЬОШИЧЕВ — за теми та карикатури, які друкувалися на протязі 1968 року.

АНАТОЛІЙ АРУТЮНЯНЦ — за дружні шаржі, вміщені в журналі на протязі 1968 року.

АНАТОЛІЙ ВАСИЛЕНКО — за серію малюнків «Пригоди Перченяти».

СЕРГІЙ ГЕРАСИМЧУК — за серію малюнків «Подорож американського журналіста» (№№ 17, 21, 24).

ВОЛОДИМИР ГЛИВЕНКО — за малюнки на обкладинках «Два вихідні» (№ 12) та «Слон і моська» (№ 18).

ЙОСИП КОГАН — за теми до карикатур: «Не журися — на цьому я не зупинюся» (№ 12), «Ну й чоловік мені попався» (№ 16), «Ніяк не можу зрозуміти...» (№ 19).

В. Гливенко.

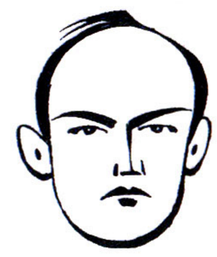

В. Коваль.

А. Арутюнянц.

О. Альошичев.

О. Жолдак.

Й. Коган.

О. Воронюк.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ До редакції надійшла скарга про те, що керуючий третім відділком радгоспу «Селидівський» т. Нечай занедбав роботу, не сумлінно ставиться до виконання своїх обов'язків.

Директор Донецького тресту радгоспів т. Попов повідомив редакцію, що факти, викладені в листі, відповідають дійсності. Нечая з роботи знято.

★ Водій автомашини, яка належить Шахтарському райвиконкому, Горобець Б. В. сідав за кермо у п'яному стані. Про це писалося в одному з листів до редакції Перця.

Як повідомив заступник голови виконкому Донецької облради т. Лебедєв, обласна державтоінспекція позбавила Горобця шоферських прав на 2 роки.

★ Кіномеханік т. Пасічник, демонструючи фільми у с. Малі Лисовці Сквирського району, порушував фінансову дисципліну і правила експлуатації кінофільмів.

Про це колгоспники написали листа до Перця.

Київське обласне управління кінофікації перевірило цього листа на місці і повідомило, що факти підтвердились.

Пасічника з роботи знято.

★ Редакцію повідомили про те, що продавець київського овочевого магазину № 740 Гуменюк В. П. негідно себе поводить.

Дирекція Київського об'єднання «Головплодоовочеторг» повідомила, що за порушення правил радянської торгівлі та хуліганський вчинок Гуменюк з роботи звільнено.

Страшне перо не в гусака...

«Майстерня по ремонту дитячих колясок та інвалідів».

(Із вивіски).

Надіслав Н. ДУБИЦЬКИЙ.

м. Чемерівці
Хмельницької області.

* * *

«ОБЯВЛЕНИЕ

Продається
Стіл круглый
Шафанер
і собака задаром».
Адрес: г. Полтава».

Надіслав Іван ТАРАН.

м. Полтава.

«ОБ'ЯВА

Доводиться до відома всіх гр-н м. Дзержинська що комунальна баня буде працювати що п'ятниці та суботи чоловіча та жіноча одноразово, діти шкільного віку які миються самостійно будуть митись тільки в п'ятницю від 2-х годин до до 8 год. вечора.

Адміністрація».

Надіслала В. МЕДВЕДЄВА.

м. Дзержинськ
Житомирської області.

* * *

«ОГОЛОШЕННЯ!!!

Продається корова хутір Пирятинщина Питвиновський Михайло тільність восім місяців».

(З оголошення).

Записав Ф. СЕРЕДА.

м. Гадяч
Полтавської області.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК

Редакційна колегія:
М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Перець

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції журналу «Перець», видавництва і комбінату друку «Радянська Україна»: **Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.**
Тел. 41-82-12, 41-83-46, 41-83-79

Журнал «Перець» № 2 (804) (на украинском языке).

Підписано до друку 8. І. 1969 р.
Папір 70×108¹/₈. 1 пап. арк. 2 друк. арк.

БФ 16003. Зам. 06987. Тираж 1 800 000 прим.

ПРОФЕСІЙНЕ

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

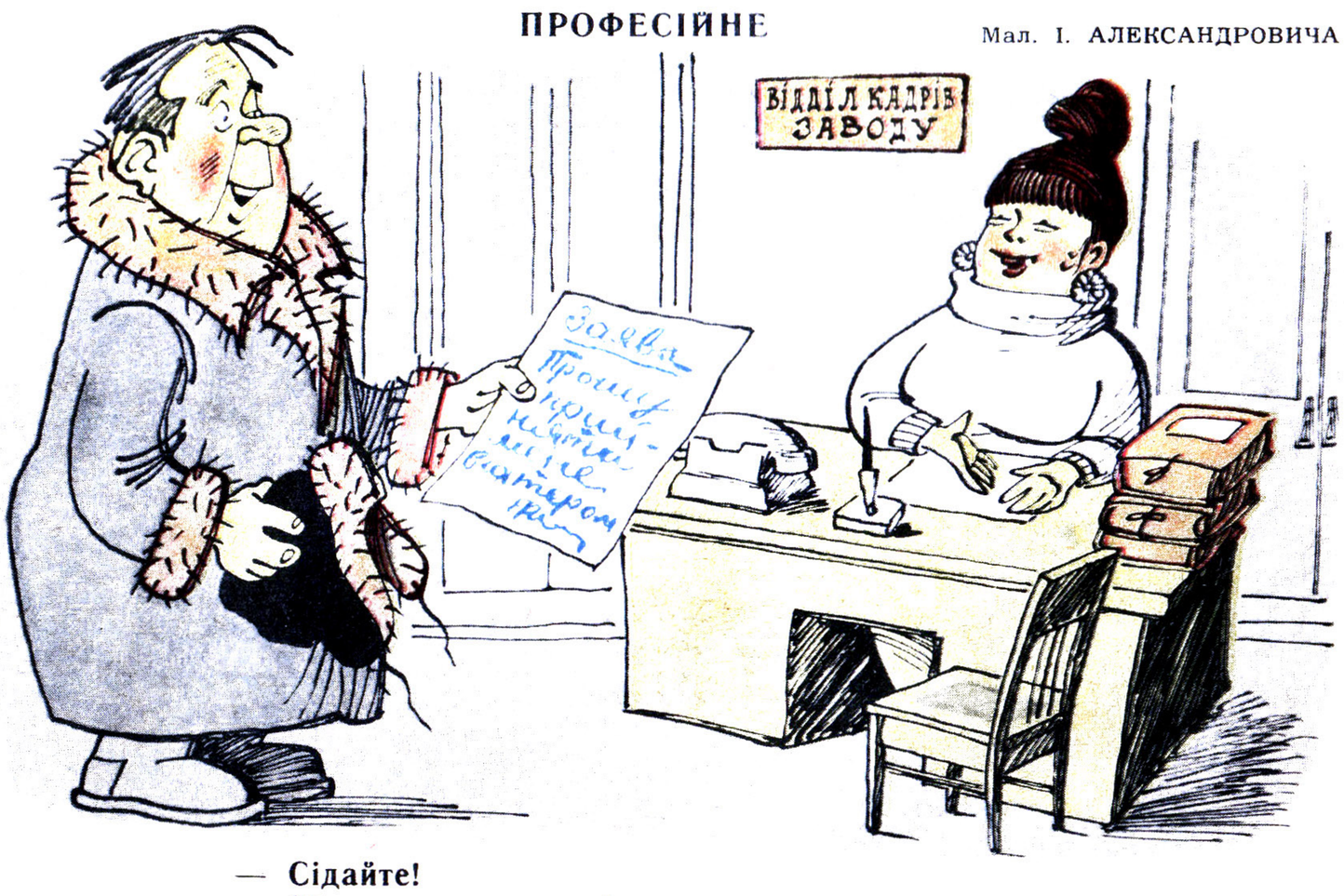

— Сідайте!
— Ні, дякую, коли я сідаю, мене одразу тягне на сон.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:

http://perec-ua.livejornal.com

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Індекс 74393

Звили гніздо...